

047

Nya Upplagan

I detta nummer

Jan Lundgren: I did It Steinway
Mikael Wiehe – in på bara skinnet
Warhol möter Munch
Susanna Alakoski: Utan strumpor i Fisksätra
Bono: Tisdagens nåd i Irland
Kalle Lind. Människor som gått till överdrift: Morgan Olofsson
Thomas Millroth: Slår våra hjärtan i samma valstakt nu som förr?
Noam Chomsky: Det verkliga hotet ombord på Freedom Flotilla
Kärlek, spiskummin och pickled lime: Från Gujarat till Glemmingebro

Chefredaktör:
Lars Yngve

Ekonomichef:
Maria Yngve

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Jimmy Wallin
Thomas Millroth
Tord Johnsson

Art director:
Marcus Gärde

AD assistant:
Pernilla Forsberg

Illustration:
Johan Björkhagen
Malin Biller
Johan Wanloo
Gunnar Lundkvist
Olle Ljungström
Max Gustafson
Nils Lind

Pennie Smith

Björn Ranelid

Mikael Wiehe

Jan Lundgren

Noam Chomsky

Susanna Alakoski

Bono

Bono

Jan Lundgren

Björn Ranelid

Mikael Wiehe

Noam Chomsky

Medverkande
Kalle Lind
Zinat Pirzadeh
Jonas Hallberg
Jonas Jonasson
Lars Halapi
Elin Alvemark
Jenny Tedjeza
The Kransky Sisters
C-J Charpentier
Bo Åkerström
Gunnar Danielsson
Sophie Zelmani
Lee Ranaldo
Josefina Sanner
Pidde Andersson
Gunnar Lundkvist
Malin Biller
Sanna Persson-Halapi m.fl.

Joy Division. Foto av Pennie Smith

From The Jam with Bruce Foxton and Rick Buckler. Foto av Pennie Smith

DANNY
GLOVER

TUVA
NOVOTNY

STEFAN
SAUK

PETER
GARDINER

ULF
BRUNNBERG

EN FILM AV OTHMAN KARIM

För kärleken

En varm sommardag Fem människor i rörelse Kollisionen är oundviklig

BIOPREMIÄR 9 JULI

www.facebook.com/forkarleken

BAKTAKT

Värmen gör mig konspiratoriskt svettig och jag känner mig förföljd av de jamaicanska rytmerna. Är det inte dansk all inklusive-baktakt på radion med Sunshine Reggae så tycker jag mig se att bilarnas reggaestreringsskyltar ler åt mig. Och när jag går in för att handla grönsaker, vad ligger då i disken och gör en osynlig kom hit-rörelse till mig tror ni? Jo, tre plastade paprikor: en röd, en gul och en grön, ja ni fattar.

Att göra ett besök på grönsaksavdelningen är som att promenera rakt in i ett vitaminlandskap – ett varmt flöde av toner och rytmer och hade grönsaker kunnat framföra musik så är jag övertygad om att de lirar reggae. Grönsaker är smarta. Ta potatisen till exempel, rotfrukternas delfin. Det spelar liksom ingen roll på vilket håll man placerar den i jorden, den vet omedelbart att vilket håll den ska växa. Detta, har jag fått förklarat för mig, skulle helt enkelt bero på att den växer mot ljus och värme. Det tror jag naturligtvis inte ett ögonblick på.

Jag känner mig verkligen lost in the supermarket, och can no longer shop happily. Och trafikljusen... Jag väntar liksom bara på att en ljuskanna vilket ögonblick som helst ska komma fallande från himlen precis som i Truman show.

Sommaren och värmen är ju faktiskt hett efterlängtat. Det finns väl få saker som är så trevliga som att packa ner en korg med käk och tidigt bege sig ner till stranden för en avkopplande dag med sol och lugn och ro. Skulle inte tro det! Av någon outgrundlig anledning så tycks jag dra till mig flugor, getingar och folk som vill utöva aktiviteter och jag hamnar alltid i Operation Ökenstorm. När man har badat och bara vill ligga och soltorka tar det därför inte många minuter innan man plötsligt ser ut som en 88:an, och de medhavda smörgåsarna, med svettiga ostskivor som böjt sig som en banan, är lika svårtuggade som 1:ans sandpapper.

Att titta på tv är en annan härlig sommarunderhållning. Speciellt på kvällarna då man ligger med dörren öppen och den ljumma luften strömmar genom huset.

Däremot hade jag mer än gärna sett att de dragit ner på tv-kockar. Själv föredrar jag alltid konserverad mat framför konserverad, och sommaren erbjuder många ypperliga tillfällen till att äta på restauranger med säsongskryddade priser. En kväll gick jag ut för att äta en middag under civiliserade former, men det dröjde inte länge förrän en trubadur med kanariefärgelfrisy och svärtydda åderbräckliknande tatueringar – "Trubadursatans jordiska sändebud" – gjorde entré med sin elgitarr och förstärkare.

Beställde en skrubba och fick in någonting som var hårt som 70-talspanel, smakade akvarium och hade samma storlek som ett pingisrack, modell Stellan Bengtsson, och till detta tre "smörslungade" (helskruvade, enligt mitt sätt att se på saken!) potatis av pingisboll-size.

En annan sak som jag uppskattar med sommaren är att sitta på ett riktigt modernt café och studera för-

bipasserande. Alltså ett café av den typen som inte säljer hembakat, som om nu hembakat skulle vara en fördel? Om jag går ut och betalar dyra pengar för att sitta på café så vill jag inte betala för hembakat, det kan jag nämligen – hör och häpna – äta hemma. Jag vill ha bakelser som är rena konstverk och som smakar konserveringsmedel och innehåller massor av E-nummer.

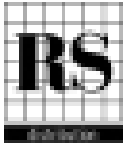
När man sitter där och filosoferar så händer det att det passerar en och annan som får en att tänka: "Hur ser den ut?" Just den tanken är rolig tills man själv passerar ett ställe med folk som sitter och dricker kaffe i lä (alltså där det inte blåser) och studerar mig när jag passerar. Jag anar ju vad de tänker! För så är det: Om man är ute och promenerar så är de som cyklar och kör bil idioter som inte ser sig för. Om man kör bil är de som cyklar och går idioter som inte ser sig för. Och om man cyklar är de som går inte kloka och bilisterna värdslösa därar – kan vara bra att tänka på vid tillfälle!

Anmälde mig till en givande föreläsning som, visade det sig, hölls av en hurtigt välschamponerad dam i tåtlänkande klänning. Hon påstods undervisa om personlig utveckling, och det gjorde hon genom att rita darriga linjer med gnisslande tuschpennor på en whiteboardtavla som ingen förstod. Det var för övrigt det enda jag förstod av föreläsningen. Ingenting är så sövande som en illa ventilerad kommunal lokal och en tråkig föredragshållare. Jag blev inte klokare efter en dags föreläsning som kändes lika bortkastad som de tre år jag satt och sov på tysklektionerna.

Livsstilsguider och vägledare i personlig utveckling som sysslar med coaching, färganalyser, aura-fotografering, reiki, healing, Tupperware, Oriflame, tarot, stegräknare, drömfångare och allt annat med kristaller och klingande vindmobiler borde anmäla sig till att gå en kurs!

Man ska inte krångla till saker och ting i onödan. Det tycks de inte göra på Jamaica, där lever de i baktakt utan några baktankar.

Lars Yngve

Chefredaktör, ansvarig utgivare:
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se
Mobil: 0733-86 76 66

Ekonomichef:
Maria Yngve – lagledare
maria@nyaupplagan.se

Art director:
Marcus Gärde
marcus@nyaupplagan.se

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Jimmy Wallin
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Illustration:
Eric Ericson
Henrik Franklin
Jimmy Wallin
jimmy@nyaupplagan.se
Olle Ljungström
Robin Olsson
robin@fraktion.com
Patrik Evereus
Lisa Ewald
Markus Backlund
Johan Wanloo
Nils Lind

För annonsering, ring: 0733-86 76 66

Lars Yngve

Maria Yngve

Intervju	Pennie Smith	6	
	Jan Lundgren: I did It Steinway	8	
	Mikael Wiehe – in på bara skinnet	10	
	Kärlek, spiskummin och pickled lime: Från Gujarat till Glemmingebro	11	
	Warhol möter Munch	12	
	Mountain Man	13	
	Krönika	Björn Ranelid	13
		Jag en Miljömupp	14
		Långa promenader	14
		Fotbolls-VM	14
		Dagens Pop och Rockmusik	15
		The Kransky Sisters	15
		Lila inferno	16
		Kunglig Förfining	16
		Danzigs	16
		Det nya statliga verket	17
	Till regeringen	17	
	LISTOR...	17	
	Vet du hur många dagar med fint väder du har i ditt land?	18	
Susanna Alakoski: Utan strumpor i Fisksätra	18		
Bono: Tisdagens nåd i Irland	19		
Kalle Lind. Människor som gått till överdrift: Morgan Olofsson	20		
Thomas Millroth: Slår våra hjärtan i samma valstakt nu som förr?	21		
Noam Chomsky: Det verkliga hotet ombord på Freedom Flotilla	22		
Sång och musik, text och grammatik	23		
Poem/Dikt	Klassiker	23	
	Gunnar Danilesson	25	
	Lee Ranaldo (Sonic Youth)	25	
	Sophie Zelmani	25	
Kult	Josefina Sanner	25	
	Duellen retro-dvd	26	
Recensioner	Bokrecension	28	
	Filmrecension	29	
	Skivrecension	30	
	Humor	Serier m.m.	34

Pennie Smith

Pennie Smith

Bilden på Basist Paul Simonon som förstör sin bas på scen blev även ett frimärke.

I snart fyra decennier har Pennie Smith fångat några av rockens största ögonblick med sina fotografier av ikoner och legender, bland andra Led Zeppelin, The Rolling Stones, The Who, Iggy Pop, The Clash, The Jam, Joy Division, Debbie Harry, U2, Morrissey, The Stone Roses, Primal Scream, Radiohead, Oasis och The Strokes, för att nämna några. Listan kan göras oändligt mycket längre.

Som fotograf har Pennie specialiserat sig på svartvita bilder som hon själv framkallar i sitt mörkrum.

År 1980 publicerade hon sin bästsäljande bok, The Clash: Before and After, som bestod av bilder på The Clash under deras USA-turné 1979.

År 2002 belönades Pennie med två prestigefyllda utmärkelser, musiktidningen Q:s "Greatest Rock 'n' Roll Photograph of All-Time Award" (för hennes bild från 1979, då The Clashes Paul Simonon krossar sin bas på scenen) och NME:s "Godlike Genius" (för hennes arbete för tidningen). I januari i år blev hennes legendariska bild på Paul Simonon, som pryder albumet London Calling, tryckt som frimärke i England av Royal Mail.

Pennie bor fortfarande kvar i samma nedlagda järnvägsstation i västra London, som hon köpte och byggde om till en studio då hon fortfarande gick i skolan.

Pennie anlitas regelbundet av de stora banden och är nyss hemkommen från sitt senaste uppdrag: att ta bilder på Gorillaz på Glastonburyfestivalen. Pennie studerade grafik och konst på Twickenham Art School i slutet av 1960.

Var det där ditt intresse för att fotografera tog fart?

På sätt och vis, men ändå inte. Jag studerade visserligen fotografering en halv dag varje vecka, men det var ingenting som jag var speciellt förtjust i, förrän en dag jag blev utskickad med en kamera för att ta en bild till ett reportage till utbildningen. Jag gillade att gå runt och studera människor och ta bilder och fånga ögonblick.

Minns du första bilden du blev riktigt nöjd med?

Det var en av alla de dagar då jag planlöst strosade omkring med kameran och befann mig i en riktigt sliten stadsdel med ett par barn som såg väldigt fattiga ut. Jag tog några bilder på dem, och när jag sedan framkallade dem så såg jag att det fanns någonting i deras blickar som tilltalade mig, och jag var nöjd över att ha fångat en blick som utstrålade framtidstro och hopp, mitt i allt nergånget. Det var då jag kände att det där med att ta bilder kanske var någonting som jag skulle ägna mig mer åt. På skolan träffade jag Nick Kent som skrev om musik i ett fanzine som hette Frenz. Han sa: "Du som gillar att ta bilder borde hänga med mig när jag gör intervjuer med musiker". Så det gjorde jag. Det var så jag lärde känna den grafiske formgivaren Barney Bubbles.*

Blev du inspirerad av Barney?

Nej, inte direkt. Han brukade bjuda in mig på sina fester och vi gillade att umgås med varandra som kompisar, men jag kan inte påstå att han inspirerade mig.

Förmodar att du är trött på att berätta om bilden på Paul?

Ja du, det kan man lugnt påstå. Både jag och Paul är ganska trötta på att prata om den, faktiskt. Våra karriärer har ju liksom fortsatt långt efter att den togs, men det är ändå just den som alla folk minns och vill prata om.

Men det är väl inte så konstigt, det är ju en legendarisk bild som har betytt ungefär hur mycket som helst!

Jo, visst är det så, men det är absolut inte min favoritbild på något sätt. Jag minns när jag stod och tog bilder på bandet och hade på känn att Paul var på väg att förlora kontrollen – och liksom bara väntade in rätt ögonblick. Bilden är inte helt foku-

när människor jag arbetar med är helt säkra på att de har valt rätt bild så har jag inga invändningar, om det nu inte är en bild jag avskyr. Bilden har ju gjort ett enormt avtryck, har du blivit kontaktad av något band som har velat att du skulle ta en liknande bild på dem?

Ja, tyvärr.

Vad svarade du då?

Jag sade att jag inte ville arbeta med bandet i fråga.

Vilket band var det?

Det vill jag inte avslöja.

Är det annorlunda att vara fotograf nu, jämfört med när du började din karriär?

Det är en oerhört stor skillnad. Numera ska alla bilder vara glassiga och alla ska i princip se likadana ut.

men hemligheten är att smälta in i gänget så pass att man nästan blir osynlig, det är då jag känner att jag tar mina bästa bilder. Jag är aldrig på turnéer med band för att bli vän med musikerna, jag är där för att göra mitt jobb. Det är jag stenhård med.

Du framkallar dina egna bilder, hur mycket tid spenderar du i ditt mörkrum egentligen?

Alldeles för mycket tid (skratt). Men det är helt enkelt så att jag älskar att stå där i mitt mörkrum och framkalla mina bilder. Men den omoderna tekniken jag använder är tidskrävande och det blir svårare och svårare att få tag på kemikalier. Men de som anlitat mig känner till mitt sätt att arbeta.

Bilderna manipuleras och många av dagens arrangerade gruppbilder på musiker ser direkt idiotiska ut.

Du föredrar svart och vita bilder!

Jag klarar helt enkelt inte av att fotografera i färg, och vill jag undvika digitala kameror och digital teknik så länge jag kan. Jag tar porträttbilder av människor och inte i första hand på kända musiker, även om jag under årens lopp tagit många bilder på just musiker. Jag gillar att vara på turnébussar ute på vägarna och jag gillar även att ta bilder på personerna. Jag tycker om att finnas i bakgrunden och jag gillar att studera människor och fånga ögonblick. Visserligen lär man känna folk när man spenderar mycket tid tillsammans,

Föredrar du ensamma personer eller gruppbilder?

Jag tycker själv bäst om när jag kan fokusera på enskilda personer. Ta till exempel mitt senaste jobb på Glastonbury med Gorillaz, det var rena kalabaliken, de var ju 31 personer på scenen och det var ju helt omöjligt för mig att fokusera på hela bandet. Jag har jobbat parallellt med Blur, The Good, the Bad and the Queen och Gorillaz under en treårsperiod nu. Det började med att jag tog bilder på The Good, the Bad and the Queen, och Gorillaz där även Paul Simonon ingår – och numera även Mick Jones – och Damon fick förtroende och ber på sina bara knän om att jag ska välja ut bilder för att visa upp på en utställning, så gör

The Sleeve of London Calling av The Clash (1979). Foto av Pennie Smith

Den träsiga basen.

From The Jam with Bruce Foxton and Rick Buckler. Foto av Pennie-Smith

Joy Division. Foto av Pennie Smith

Joy Division. Foto av Pennie Smith

ville fortsätta att arbeta med mig. Det hela kändes väldigt naturligt. Och jag har en så otrolig tur att jag blir erbjuden roliga uppdrag hela tiden som jag inte kan tacka nej till. Jag har faktiskt inte haft semester på tre år, men nu i sommar ska jag försöka att få till någon form av ledighet – om nu inte något intressant hinner dyka upp innan dess vill säga ... Men innan dess så ska jag, utöver att leta fram gamla bilder till Jimmy Page, som han ska använda till sin kommande biografi, hinna framkalla en hel del bilder.

På tal om bilder, när du har utställning hur väljer du ut vilka du ska visa?

Jag har så många bilder att det i princip är ett omöjligt uppdrag att göra ett relevant urval av några. Skulle jag börja gå igenom alla bilder så skulle det ta typ 900 år (skratt). Jag har dessutom inte gjort mer ett fåtal utställningar. Men visst, om någon ringer och ber på sina bara knän om att jag ska välja ut bilder för att visa upp på en utställning, så gör

jag det. Men jag vet också att det är förknippat med en oerhörd massa tidskrävande arbete och därför är det ingenting som jag prioriterar. Har du under hela din karriär haft någon förebild?

Jag vill inte på något sätt framstå som arrogant eller självgod, men jag tvingas säga att jag inte haft någon förebild inom mitt yrke. Jag har aldrig tänkt i de banorna utan jag har hela tiden arbetat utifrån mitt eget perspektiv och utvecklat min egen stil. Naturligtvis inspireras jag, precis som alla andra människor av en massa olika saker, men det är allt ifrån musik till blommor eller livet i stort. Men det är klart att jag sett bilder, speciellt bilder från 2:a världskriget, som jag tyckt var väldigt bra, men

det har aldrig varit bilder som jag försökt efterlikna eller kopiera.

Handen på hjärtat, kan du åka på semester utan att ta en kamera med dig?

Det kan du lita på. Eller, ja, jag kanske använder någon sorts moder-nare och mindre kamera, man vet ju aldrig om det dyker upp någonting som man vill ha på bild!

Lars Yngve

*Barney Bubbles gjorde bland annat tidiga affischer för Rolling Stones, varumärke och produkt för Sir Terence Conran, layout för underground-tidningar som OZ och Frenz och samarbetade med många band och stjärnor Elvis Costello, Ian Dury, Nick Lowe, Graham Parker, The Damned och Billy Bragg. Bubbles egensinniga stil påverkade en generation av grafiska formgivare inklusive Neville Brody, Malcolm Garrett och Peter Saville. Barney Bubbles var anställd på skivbolaget Stiff och gjorde många av bandens skivomslag.

Jan Lundgren

I did It Steinway

Jan Lundgren räknas i dag som en av världens mest framstående jazzpianister. År 2007 blev han som förste och ende nordiska jazzpianist utnämnd till ”Steinway Artist”, en stor ära och ett erkännande för en musiker.

Musiker av den kalibern börjar i regel i unga år traggla skalor istället för att leka med kamrater. Jag ser framför mig en ung Jan Lundgren med många likheter med Leonard i Snobben, pojken som dyrkar Beethoven och ständigt sitter lutad över pianot och spelar klassiska kompositörers musik på sitt leksakspiano.

Ja, det har du rätt i, säger Jan med ett leende. Jag och min syster tävlade ständigt om familjens piano, vi tyckte båda att det var enormt roligt att spela. Jag började lära mig klassisk musik, som är lite mer undervisningsbetonat, och gick därefter över till den dagens popmusik. Men jag fastnade för improvisationsmusiken inom jazzen. I början trodde jag faktiskt att musikerna fuskade. Jag trodde inte att man kunde spela på detta vis utan att det var förutbestämt! Det ställer höga krav på en musiker!

Att lära sig att spela jazz är som att lära sig ett nytt språk, och för att fritt kunna improvisera måste man lära sig att behärska språket till fullo. Man tvingas att bygga upp ett system av labyrinth i hjärnan där man ställs inför ständiga val. Och man måste utsätta sig själv för risker, men det är då man beslutar sig för att ge sig in i tidigare utforskade korridorer, det är då det kan hända de mest fantastiska saker. Men det kan naturligtvis också gå rent åt det andra hållet. Men det just risken som kitt-

lar och kan bära fram till fantastiska melodier.

Varför lever jazzen en förhållandevis undanskymd tillvaro, jämfört med pop och rock, tror du?

Det var bland det första som Arne Domnerus lät mig förstå när jag började spela med honom, och Monica Zetterlund sade att: "Jazzen är som en färgad i sydstaterna!". Jazzen syns sällan i media, det har varit så ända sedan jazzens vagg. Jazzen är en av de mest diskriminerade konstformerna, och kulturstödet till jazzen är generellt sett väldigt lågt. Är jazzen för svår för gemene man?

Det finns så många olika stilar inom jazzen att det är omöjligt att svara på. Det är lika stor spännvidd som i pop- och rockgenren. Säger man pop och rock, vad menar man med det? Men visst, jazzen kräver ett visst mått av engagemang, men det grundläggande inom jazzen är ju känslan, precis som med bluesen. Och ju äldre musiker du är, desto mer intressant är du att lyssna på. Vad man gör är en sak, men hur man gör det är det viktiga. Jag lyssnar ständigt på de gamla mästarna och inspireras av folk som Miles Davis och John Coltrane och upptäcker ständigt nya saker.

Men det där med ålder, Coltrane var ju inte så gammal när han spelade in sina mästerverk?

Det är sällan unga musiker gör så-

dana uttryck och tar en musikstil i helt ny riktning, men Coltrane var ett geni, och genier är ganska sällsynta. Just de gamla mästarna finns det enormt snygga gamla svart och vita bilder på. Är det så att jazzen gör sig bäst i svart och vitt?

Det är svårt att säga, men din fråga får mig att tänka på när Ang Lee för första gången kom till Fårö och fick uppleva platserna där Bergman spelat in bl a Sjunde inseglet, i färg på riktigt. Då sade han: "Kanske är det så att sanningen är svart och vit..."

Som pianist, har du gröna fingrar?

Haha, no comments.

En annan Jan som jag naturligtvis tänker på är Jan Johansson. Har han haft betydelse för dig?

Naturligtvis, han har väl haft betydelse för de flesta musiker. Men det är inte så att han betytt mer än någon annan för mig rent musikaliskt. Jag har aldrig varit den typen av musiker som hittat en musikalisk ledstjärna och därefter följt den slaviskt. Jag har lyssnat på så många olika musiker och fått intryck från så oerhört många ställen.

Vad ska man då göra för att få jazzen att nå ut till fler människor?

Man måste göra den synlig. De som jobbar inom jazzen måste hjälpa till att sprida budskapet till folk som sitter på maktpositioner, så att den synliggörs och spelas mer. Enga-

gera publiken. Jazzen ska inte vara någon annan än sig själv, den ska inte flörta med andra musikformer utan helt lyfta fram det som är bra med jazzen.

Violinisten Nigel Kennedy uppträdde med punkfrisyr, det var ett försök att nå ut till en bredare publik.

Ja visst, han drog publik, men jag tror istället mer på att visa jazzens kvaliteter än att försöka vara något annat. Jazzen ska inte närma sig någonting, utan istället betona det som är bra med jazzen. Jag vill visa varför jag har vikt mitt liv åt jazzen, och kunde den fånga mig så kan den fånga vem som helst. Det är inte cirkusen kring musiken som i slutändan kommer att avgöra, det är musiken.

Lars Yngve

Foto av Arne Reimer

”...när Ang Lee för första gången kom till Fårö och fick uppleva platserna där Bergman spelat in bl a Sjunde inseglet, i färg på riktigt. Då sade han: ”Kanske är det så att sanningen är svart och vit...”

Mikael Wiehe – in på bara skinnet

Illustration av Jimmy Wallin

Ribersborgs kallbadhus, en perfekt plats för avkoppling och intressanta möten. Hit går jag så ofta som mitt jäktade frilansliv tillåter. All stress fullkomligt rinner av mig i samma stund jag tar det första fotsteget ut på den långa bryggan. Idag sitter jag i den vedeldade bastun och känner hur värmen gör underverk med min stela kontorsrygg. Vanligtvis brukar jag gå hit ensam, men för en gångs skull har jag med mig sällskap: bredvid mig sitter ingen mindre än Mikael Wiehe, killen som nästan stoppade matchen, han som morsan gillar!

När jag först hörde av mig till Mikael med en förfrågan om att göra en bastuintervju väntade jag mig inte att han skulle gå med på det, så döm om min förvåning när det visade sig att han tyckte att det var en kul idé. Nu sitter vi alltså här, lika nakna och svettiga båda två.

Nu har det gått några månader sedan du släppte din senaste skiva "Ta det tillbaka". Vad har du fått för reaktioner på den?

Jag har aldrig fått så mycket uppmärksamhet som jag fått för den här plattan, och jag har aldrig fått så mycket positiv uppmärksamhet. Det har formligen väljt in synpunkter på mail, brev och telefonsvarare. Folk har stannat mig på gatan för att berätta hur mycket de tyckte om den. Man kan dela in de som hör av sig i fyra kategorier. Först har vi galningarna, på hundra personer som hör av sig går det kanske två galningar. Man märker på en gång vilka de är, de är uppenbart konstiga. Sedan har vi hatmailen i stil med "håll käften, din jävla kommunist" eller "håll käften, din jävla kapitalist", de är ungefär två av hundra de också. Sen är det kanske två eller tre som är resonerande negativa, de tycker inte att jag borde hoppa på folk personligen eller också tycker de att jag överdriver när jag yttrar mig i en viss fråga. Det är ju legitim kritik, det är klart att alla inte kan tycka som jag, det förväntar jag mig inte. Resten av kommentarerna är positiva, det finns de som hävdar att det är den bästa skiva jag har gjort. Ungefär så ser proportionerna ut.

"Bästa skivan du gjort" är minsann inget dåligt betyg. Vad tycker du själv nu med facit i hand, är du nöjd med vad du dåstodkommit?

I efterhand kan jag konstatera att jag har gjort exakt den skiva som jag ville göra. Alla skivor är en process. Just den här började med att min rådgivare och manager sa åt mig att jag borde göra en akustisk skiva, själv med en gitarr. Nej, sa jag, det borde jag inte, det låter bara budget och tråkigt. Jag ville inte alls göra det. Sedan gjorde jag en demo på tjugofem låtar. När jag lyssnade på den så hände det något. Plötsligt märkte jag att, fan, det funkar ju rätt bra så här. Då valde jag ut de femton låtar jag tyckte bäst om och la på lite trummor, lite sång och lite gitarr. Då blev låtarna inte alls så bra som jag ville. När jag är arg så finns det ingen gitarrist som kan låta lika arg som jag, så då tog jag bort det igen. Instrumenten får inte komma i vägen för min röst, det var viktigt för mig. Nu tycker jag att det är en skiva som rent sättningsmässigt ligger nära This Old Road med Kris Kristofferson, en skiva som jag blev mycket förtjust i när jag hörde den. Det är mycket avskalat, jag börjar själv och på fjärde låten kommer det in ett dragspel. Sedan är det lite stämsång

och lite gitarr. Först på låt sju eller åtta kommer det äntligen in en extra gitarr och en trumma.

Det är mycket ilska och upprörda känslor på skivan. Är du så arg som det verkar?

Jag är skitförbannad! Jag har sagt det jag vill säga på det sätt som jag vill göra det. Jag var ute efter att göra en skiva som var dagspolitisk, en skiva som var pöbelaktig, eftersom pöbel betyder folk. Att den skulle vara vulgär och onyanserad som vissa kritiker menar kan jag inte hålla med om, jag tycker inte att jag säger något om folk som inte är sant. Jag tycker inte att jag anklagar någon för något som de inte har gjort. Jag

"Jag är skitförbannad! Jag har sagt det jag vill säga på det sätt som jag vill göra det. Jag var ute efter att göra en skiva som var dagspolitisk, en skiva som var pöbelaktig, eftersom pöbel betyder folk."

tycker nog att jag kan försvara varje rad på skivan. Att jag använder mig av textrader som "huvuden i en korg på närmsta torg" betyder inte att jag menar det bokstavligen, det borde väl var och en begripa? När man är förbannad tänker man hemska tankar. Det är kanske ett drastiskt bildspråk, jag ser det som ett uttryck för drastisk humor.

Var du lika arg under hela processen eller måste du bygga upp ilskan på något sätt?

Jag läser tidningarna och får min adrenalin kick där, det säkrar min ilska. Jag tycker att den här borgerliga regeringen för en jävligt hård klasskamp uppiifrån och ner, jag ser

hur det drabbar folk. När jag var tjugofick man åka till Paris för att se någon sova på gatan, sådant förekom inte i Sverige. Nu går folk och samlar glasflaskor mitt på blanka dan. Galningarna går på gatan därför att man vill spara pengar. Folks lägenheter blir privatiserade, sjukhusen blir privatiserade, tågen blir privatiserade, skolorna blir privatiserade. Varför ligger gamla mamma i sjukhuskorridoren? Jo, därför att man skär ner skatterna och drar ner personalen i den allmänna sektorn och det drabbar flertalet av befolkningen och det är eliten, bolagsstyrelserna, direktörerna och spekulanterna som tjänar på det. Medelklassen mutas

man inte har betalt i tv-licens, det handlar om att man ifrågasatt status och legitimitet. När man säger att staten inte ska driva bolag så tänker jag att sjukhus, järnväg och skolor är alldeles för viktiga för att överlåtas åt kapitalistiska girigbukar. Så tro fan att jag är skitförbannad, jag hatar de jävlarna. Jag hatar dem personligen. Att man försöker välja in skattesmittare i regeringen, som har sina pengar i skatteparadis, som anställer svart städhjälp för att de anser sig vara förmär än andra, det är hemskt. De har en människosyn som jag avskyr! Tv-licensen kan tyckas vara en struntsak, men det har varit en ideologisk fråga för de unga moderaterna. De vill inte ha public service-tv eller radio, det första den där jävla licensmitaren gjorde var att halvera avtalet för Sveriges Radio. De vill inte ha ett folkkägt apotek, det är våra far- och morföräldrars skattepengar som har betalt vår välfärd och de säljer ut den till några jävla spekulanter. Det är stöld och ingenting annat. Antingen är man förbannad eller också är man dum i huvudet, med undantag av de tio procent som vet precis vad de gör. "Vi emotser en expanderande marknad inom sjukvård", ja tro fan det! Folk blir sjuka hela tiden och kan man slå mynt av det så kan man bli hur jävla rik som helst. Men vi hade ett annat sätt att se på saken här i det här landet. Vi betalade solidariskt för sjukvård och lät de som var sjukast gå före i kön. Nu är det plötsligt så att de som har pengar ska stå först i kön, titta bara på hur det jävla systemet funkar i USA. Där de har arbetat i sextio år för att bli av med det. Vi går helt fel väg, vi har en utrikesminister som skryter om att han är polare med en massmördare som Henry Kissinger, det är för fan plågsamt. En försvarsminister som vill att Sverige ska slåss för oljekällor i Irak eller oljeledning i Afghanistan, det är patetisk för fan. En integrationsminister som låter sig bjudast på fester till Ibiza av någon jävla festfixarprisse i Stockholm. Vad är

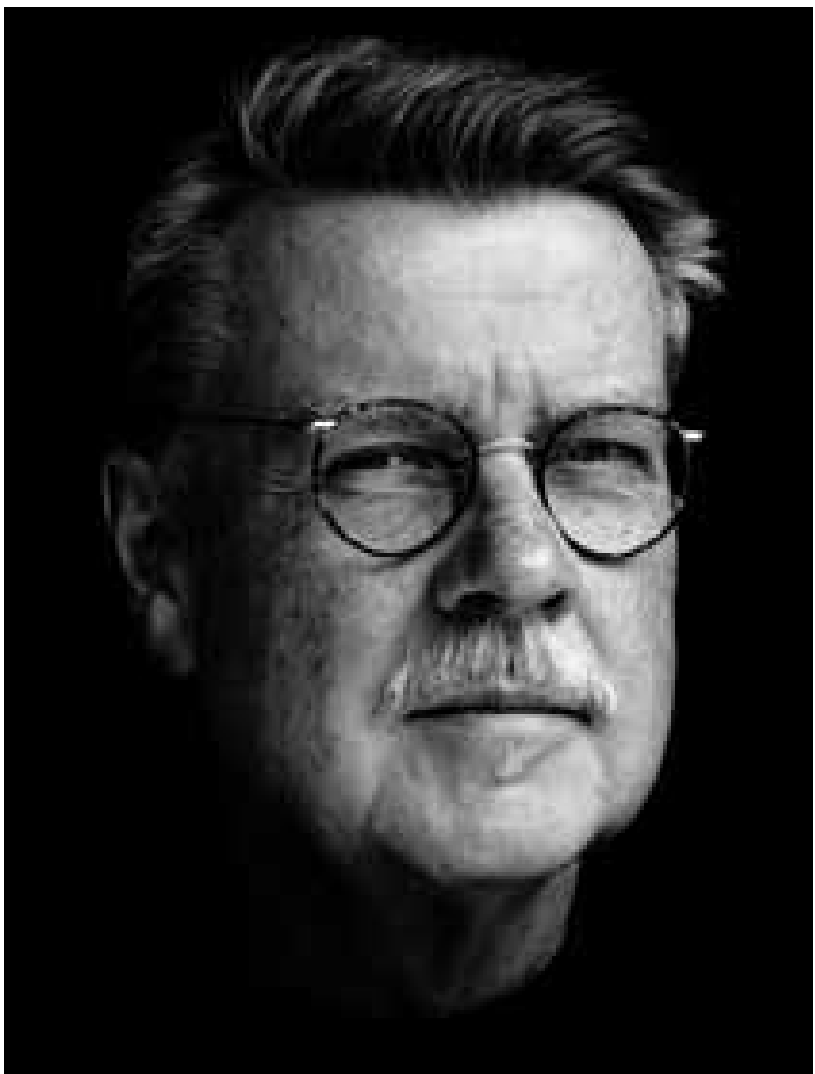

Foto av Peter Frennesson

det för jävla kretsar de umgås i? Låt oss vända på frågan lite: vad gör dig glad?

Som tur är så finns det fortfarande mycket som gläder mig. Först och främst har vi familjen som gör mig glad varenda dag, jag blir glad när jag skrivit en ny låt, när jag möter publiken på mina konserter. Jag blir glad av en god middag, ett gott vin och goda vänner. Jag drivs av glädje och ilska.

Från det ena till det andra: hur ser du på Spotify?

Jag tror att det är den enda fråga där jag är enig med Magnus Uggle. Ersättningen är skrattretande för oss enskilda artister. Sedan vet jag inte riktigt om jag tror på det här med att betala hundra kronor i månaden för att lyssna på musik. Om man jämför med radiolicensen blir det ganska mycket. Det hela är en balansgång och jag förstär man måste testa nya vägar för att föra fram musik, men frågan är om det här är rätt väg. Jag läste någonstans, ja strunt samma var det nu var, men i alla fall så var det någon som påstod att Spotify är en bra lösning för att folk vill göra rätt för sig. Det tror jag inte alls på, jag tror att de flesta vill ha allt de kan få gratis. Det är egentligen alldeles självklart, varför ska man betala för något man kan få utan kostnad? Som konsument förstär jag det, det är fantastiskt att kunna ha tillgång till hela världens musik, det är ju jätteroligt. Tänk att kunna se alla filmer utan att betala för det, det vore ju toppen. Sedan tror jag inte att det är någon som lyssnar på hela världens musik om jag ska vara ärlig, väldigt många lyssnar bara på de tio låtar som är populärast för tillfället och inget mer. På Spotify får man betala för att slippa reklamerna. Jag vet inte hur man ska navigera i det här landskapet, jag har inga lösningar tyvärr. Men man kan ju inte längre sitta på sin kammare och göra musik och förvänta sig att folk ska köpa den i massor. Folk lyssnar på mer musik än någonsin förr, det är så att man

blir orolig för att folk inte gör någonting annat än går omkring med hörlurar. Men de köper inte lika mycket plattor, det är enorm skillnad från hur det var förr. Jag gör som jag alltid har gjort, jag ger mig ut och spelar, det är så jag når ut till min publik.

Hela diskussionen innan reklamradien kom var att man skulle få konkurrens och ett breddat utbud. Istället har vi fått ett oerhört mycket smalare utbud med mer rikriktad musik än vad vi hade tidigare.

I samband med skivsläppet gav du dig ut på en ny turné. Blir det aldrig tröttsamt att resa land och rike runt?

Zeban kan inte tillåta sig att bli trött på sina ränder. Musikern tänker på sitt förmedlande, det hänger ihop som lera och långhalm. Dessutom har jag alltid turnerat mycket, det blir nog hundra spelningar i år också.

Av alla låtar som du skrivit genom åren, har du någon "Hönan Agda" eller "A boy named Sue", någon låt som du vägrar spela?

Jag älskar alla låtar som jag skrivit, även om inte alla är lika aktuella längre. Nu sjunger jag låtar som jag inte sjungit på jättelänge, för att de plötsligt passar in igen. För att ta ett exempel så kan vi ta Titanic som jag sjungit hur många gånger som helst. Jag spelar den fortfarande, så gott jag bara kan och med samma inlevelse varje kväll. Det är som att knulla; man tänker inte så jävla mycket på det när man håller på utan man är fullt upptagen. Du tappar ju inte intresset bara för att du gjort det hundra gånger tidigare. Precis så är det att stå på scen.

Man gör så jävla gott man kan.

Jimmy Walin

Kärlek, spiskummin och pickled lime

FRÅN GUJARAT TILL GLEMMINGEBRO

Som boende på Österlen är man bortskämd med en levande landsbygd. Det vimlar av kafer, loppisar, keramik, gallerier och restauranger. Ändå blev jag lika förvånad som glad när jag nyligen hörde att Glemmingebro fått en Indisk matbutik-Indian Corner. Eftersom jag mycket gärna lagar och äter indiskt begav jag mig dit för att träffa Anna Nilsson som tillsammans med sin svärmor, Shashi Andersson, står bakom affären.

Hur kommer det sig att man startar en indisk matbutik i Glemmingebro?

Både jag och Shashi har ett väldigt stort intresse för matlagning och har samtidigt känt att mitt bland all potatis och kött så var det dags för något nytt och spännande. Då Shashi har rötterna och sin familj i den indiska kulturen, uppväxta på afrikansk mark (Uganda), så var det ett naturligt steg att ta. Kokböcker och matlagningsprogram inspirerade av den indiska kulturen fanns det gott om, men ingensans i vår del av landet fanns genuina ingredienser att köpa. Vem har inte drömt om att kunna laga indiska måltider hemma, nyttigt och kryddstarkt? För att handla ordentliga ingredienser så var vi tvungna att åka till Göteborg eller Stockholm. Indisk mat är överlag en billig mat att tillaga och äta, och i och med transportkostnaderna uteblev det spontana kring vår indiska matlagning. Något som vi bägge saknade.

I vintras startade våra tankar kring att starta en livsmedelsbutik. Vi hade tillgång till lokal i anslutning till hemmet, kunskapen om ingredienserna och kokkonsten samt erfarenheten. Efter lite pappersarbete och renovering av lokalen så kände vi oss redo att dra igång lagom till påsken. Med hjälp av släkt och vänner boende och arbetande utomlands så fick vi fort kontakt med flera olika grossister utomlands som var villiga att skeppa produkter till oss.

Hur ser sortimentet ut?

Eftersom det är en ny företeelse för både oss och våra kommande kunder, så valde vi att köpa in ett brett sortiment av basvaror som är essentiella för just indisk mat. Kryddor, bönor, linser, mjöl, ris, pickles och mycket annat. Genom att gradvis bygga upp och utveckla vår hemsida hoppas vi att den förutom att vara en källa till kunskap också ska vara en hjälp för våra kunder som kan tänkas behöva recept och tips för att lyckas med just sin indiska mat. Har man väl kommit igång och köpt hem ingredienserna så är det både enkelt och roligt. Samtidigt vet vi att det kan vara svårt att laga indisk mat för det är svårt att veta hur det ska smaka. Indien är ett stort land, och liksom vi har våra lokala traditioner så har de sina. Våra produkter härstammar från

den del av indiska köket som har sitt ursprung i Bagasara, en del av nordvästra Indien.

Ni planerar också matlagningskurser? Ja, Medborgarskolan i Simrishamn nappade direkt på vår idé och såldes kommer vi vid 5 kurstillfällen guida intresserade genom olika enkla samt svårare maträtter. Bland annat kommer vi att laga samosas, chapaties, olika grytor mm. Både vegetariska och köttätter. Vi kommer att träffas för att lära laga och äta indiskt. Kursen finns redan nu ute i Medborgarskolans kurskatalog (nätbaserat samt i höstkatalogen).

Hur ser framtiden ut?

Både den fysiska butiken och webbsidan utvecklar vi ständigt. Längre fram under året kommer vi sträva efter att kunna öppna webshop där våra kunder snabbt och enkelt ska kunna handla sina råvaror och få det hemskickat. Våra förhoppningar är i och med öppnandet av butiken, att få knyta nya affärskontakter med folk boende i när och fjärran, för att kunna förverkliga en av våran drömmar, temaresor till Indien, för att uppleva maten och komma "nära" Indien.

Vilken är er filosofi?

Vår filosofi? Ge svenskarna mer av Indien...

Indian Corner har öppet fre-lör och finns också på www.indiancorner.eu

Lars Halapi

Warhol

Munch

Edvard Munch och Andy Warhol. Jag kan svårligen tänka mig ett mer omaka par än dessa två konstnärer – med olika personligheter och förhållningssätt till konsten: normannen Munch (1863-1944) som en spegel av själens djup, och den slovakättade amerikanen Warhol (1928-1987), vars bilder snarast för tanken till konsumtionssamhälle och ytlighet.

Men det finns också likheter. Båda arbetade med grafik, båda upprepade frekvent sina motiv, och båda valde ofta att avbilda ikonartade gestalter. Vare sig det, som i fallet Munch, handlade om en förtvivlad kvinnas skri, eller som hos Warhol om en leende Marilyn Monroe. Och här ligger avstampet för danska konstmuseet Louisianas sommarutställning, där en mindre känd sida av Warhols omfattande produktion lyfts fram.

Utgångspunkten är fyra ytterst bekanta grafiska blad av Munch: Skriet, Madonna, Självporträtt, och Brosch/ Eva Mudocci – skapade från sent adertonhundratals och framåt. Varav Skriet och Madonnan ursprungligen utfördes som målningar på kartong respektive duk, innan de litograferades.

Munch var närmast besatt av dessa fyra gestaltningar och bearbetade dem hela tiden på ett sätt som nästan

Marlon Brando, Mao och en handfull regerande drottningar.

Men Warhol omtolkade även ett flertal kända klassiska målningar som Leonardos Mona Lisa och verk av Botticelli.

Omkring 1983 kom Edvard Munch, vars grafik då ställdes ut i New York, in i Warhols värld och amerikanen började experimentera med de fyra nyss nämnda litografierna.

Delvis arbetade han på samma sätt som Munch. Han bytte färg, ändrade linjer och gjorde tillägg, samtidigt som han förstörde sina skapelser, och lät till exempel madonnan och självporträttet bli en röd diptyk på samma ark. Varefter de mångfaldigades som storformatiga screentryck, ofta i häftig kolorit.

Resultatet återfinns i utställningens titel: Warhol efter Munch. Eller konst lekfullt baserad på en annan mästares verk.

”Vare sig det, som i fallet Munch, handlade om en förtvivlad kvinnas skri, eller som hos Warhol om en leende Marilyn Monroe.”

kan kallas inflatoriskt. Han gjorde ständiga ändringar, bytte färg och adderade nya element, som exempelvis ett litet foster vid madonnan, eller en skelletthand under självporträttet. Vilket sammantaget gör att det finns dussintals olika utgåvor av dessa bilder.

Och efter detta nedslag i konsthistorien förflyttar vi oss till Warhols ateljé i New York, kallad The Factory – eller fabriken.

Warhol producerade nästan industriellt, använde sig av objekt och människor som redan var kända för betraktaren från reklam och media. Det blev Brillokartonger, avbildade soppburkar och en lång rad porträtt av dåtidens berömdheter – förutom Marilyn också Elvis, Liz Taylor, Jacqueline Kennedy,

Att se Warhols efterbildningar är roande och belärande, här kompletterade med fotografier och arbeten ur Louisianas egna samlingar för att fullständiggöra bilden av VVarhol.

Dock är det en skålligen smal exposé. Förvisso elegant men kanske mer riktad mot de redan frälsta.

Utställningen pågår till den tolfte september.

C-J Charpentier

möter

Andy Warhol: The Scream (after Munch), 1984. Screentryck, 150x101 cm (Foto: Arild Bergseth)

Mountain Man

Mountain Man

Tre kvinnliga musiker kallar sig Mountain Man?

Hell, yes we do! Vi brukade ha penis, men de förvaras numera i en tätförsluten burk. Molly's heter Fredrik, Alex Johannes den gudomliga, och Amelias «kallas Parallelogrammet. Haha...

Hur skulle ni beskriva er musik?

Vi var bara på Glastonbury, och det fanns vackra lyktor som svävade och lös upp natten, och skapade tillsammans med stjärnorna och fullmånen en detta blinkande effekt. Ja, nåt ditåt... något som flyter och gnistrar.

Vad har ni för influenser, och hur kommer det sig låter som ni gör?

Oh man ... svårt att besvara. Vi älskar egentligen alla typer av musik, och jag antar vår egen musik är en blandning av det. Våra låtar växer fram hela tiden ur olika situationer, när vi improviserar sång tillsammans gick på gatan, när vi sitter i bilen och väntar på fransk potatis på ett chip monter... var som helst. Och oavsett vad som råkar komma i dessa ögonblicken är det den musiken som kommer ut.

Er musik har fått mycket uppmärksamhet i indie rock världen, är ni överraskade?

Inte speciellt. Det finns så många bra indie band där sången har snygga harmonier och där melodierna spelar en central roll, ta band som Grizzly Bear och Dirty Projectors.

Ni sjunger trestämmigt, har ni lyssnat på Andrew Sisters?

Oerhört mycket.

Jag tror att How'm I doin hade blivit en smärre sensation om ni låtit Beck göra en version med trummor på den, ungefär som vad som hände med Suzanne Vega: s Tom's Diner, skulle ni tacka ja till det?

Omedelbart, jag skulle gärna jobba tillsammans med Beck.

Vad är era närmaste planer?

Turnera i USA med Bear In Heaven himlen och Twin Sister i juli, därefter åker vi tillsammans med Deer Tick i augusti. Sedan bär det av tillbaka till London, med några spelningar ihop med The Low Anthem, och sedan en del festivaler, och en turné i Storbritannien med ett band vi kan inte kan nämna namnet på, men det rimmar på Schmoncy.

Lars Yngve

Foto av Lars Yngve

BJÖRN RANELID

Min själ väger inte mer än drömmen i en fjärril. När den blir trött slår den sig ner på en blomma. Ingen kan döma själen till fängelse och den har överlevt hungersnöd, krig och tortyr överallt på Jorden.

Nobelpristagare i fysik och medicin har inte lyckats fånga själen och beskriva den och den har så många namn att de inte ryms i kyrkböckerna. Alla dikter, maskiner, sånger och uppfinningar är skapade av själen. Även kärlek, hat och lust kommer av den.

Kroppen är inte fiende till själen och inte heller ett fängelse för den. De är syskon och de lever i samråd och ömsesidigt beroende av varandra. Tillsammans är de alla gåtors kärna och ursprung.

Ibland smärtar människans kropp och det gäller också för själen. Ingen

sker när materien som är den mänskliga kroppen plötsligt får liv? Ingen biolog eller neurolog har mäktat med att utreda och förklara detta mirakel.

Männens sädesceller befuktar kvinnans ägg. Ett mänskligt foster av en knappnåls storlek börjar växa och utveckla sig. Alla blivande vetenskapsmän, musiker, sångare, konstnärer och författare har börjat sina liv så.

Människans själ hade bestigit månen långt innan hon första gången färdades dit och tog det första steget där.

Själen flyttar sig med ljusets hastighet till avlägsna solar och planeter och den

”Analfabeter skrattar, längtar, sörjer och känner lust. Människor som har fyrtiosju kromosomer gråter och förnimmer glädje som inte är av lägre kvalitet än vad som är fallet hos den mest briljanta fysikern, matematikern och biologen.”

vet riktigt varifrån den kommer och vad den lever av. Många neurologer och biokemister tycks vara överens om att den har sitt säte i hjärnan och att den styrs av miljoner synapser och nervceller, ty ingen människa kan tänka eller känna någonting om hjärnan är död.

Just nu skriver jag dessa ord och de följer av att jag tänker, minns och betar mig med min kropp genom att jag rör mina fingrar och armar. Jag kan också säga dessa meningar. Inget nyfött barn har någonsin uttalat ett ord korrekt eller tecknat bokstäver på papper. Det finns inga ettåringar som löser matematiska ekvationer av andra graden.

Analfabeter skrattar, längtar, sörjer och känner lust. Människor som har fyrtiosju kromosomer gråter och förnimmer glädje som inte är av lägre kvalitet än vad som är fallet hos den mest briljanta fysikern, matematikern och biologen. Svårt sjuka personer är förmodligen lika självfulla som fullständigt friska idrottsmän och vitala miljardärer.

Den mänskliga själen må ha många namn och reduceras till kemiska processer i hjärnan, men likafullt förmår ingen neurolog eller biokemist förklara vad som händer när människan tänker, känner och handlar. Själen har ibland fått karaktären av att vara en svordom, men det är egentligen en förvanskning av världens vackraste kraftuttryck: Jag kan min själ inte komma. Nej, min själ det gör jag aldrig. Dör själen samtidigt med kroppen? Det vet ingen. Hur går det till och vad

uppfinner maskiner och skriver mästerliga dikter, romaner och musikstycken i tystnad och fantasi.

Själen har erövrat och mottagit alla nobelpris, medaljer och utmärkelser i mänsklighetens historia. Den behöver inget utrymme och inga kläder eller hjälpmedel när den löser avancerade matematiska och tekniska problem. Den klarar sig utan pass och visum och den låter sig inte underordnas hudfärger och nationers gränser.

Själen höga visa är lågmäld och försvunten. Den tar sig genom hudens porer och passerar smidigt och lätt människans hud och fingerblomma. Ibland ropar och sjunger den och det händer att den jämrar och beklagar sig, men i de flesta fall fortsätter den att bara vara i barn och aldrig.

Det sista brevet som skrivs i en gammal människa har barnet inom henne som avsändare. Även det är själen förtjänst vad än den kommer av och var än i kroppen den börjar sitt liv, ty så lyder den yttersta och innersta gåtan.

Just nu vilar min själ på äppelträdet minsta blad, men den hör havet och fågelsången. Alla naturens färger, dofter och klanger blir till av denna gåta.

Själen är större än kosmos och mindre än ingenting.

Björn Ranelid, midsommardagen 2010

JAGEN MILJÖMUPP

Jag erkänner att jag med tiden och åldern blivit en bättre människa eller tjä? en mer medveten varelse. Jag älskar naturen och värnar om allt levande. Idag skulle jag nästan få hjärtattack om någon högg ner Björkträdet i min lilla gård som ligger i Glommerstråk utanför Arvidsjaur. Medan i hemlandet kunde man beskåda avrättningar av sina landsmän, tycka synd och gråta floder men samtidigt vara glad att ens eget huvud fick vara i fred. I dag går jag runt och lever mitt lilla liv och vill och hoppas att vi alla skulle vara närmare naturen, naturen är helande.

Tänk om föroretsblommorna fick uppleva den svenska magiska fjällens fröjder. Eller Blekinges underbara blomstergårdar och smålands praktfulla urskog.

Förutom miljöömedvetenheten så lider jag av kroniskt dålig samvete. För min del har det gått så långt att jag förvandlats från vandrade tält till en nitisk och grinig miljönörd. Jag kan lätt bli ordförande i miljööpparnas intresseförening. Men vem kan få åran att kalla sig för miljömupp?

Låt mig berätta: Miljömuppen kännetecknas ofta av hampa skor, läderimiterat bälte och dataväska från fjällräven. Samt second hand kläder, okammat hår, en påse frukt, och naturligtvis gå stavar!

Om Miljömuppen inte var så rädd för att förlora sitt sociala nätverk, så skulle han/hon hellre lukta svett än att använda kemiska deodoranter.

Miljömuppen kan ertappas på lca vid fruktdisken, där han/ hon systematiskt befriar inplastade paprikor från en säker död utan syre.

Du kan träffa på dem på ekologiska veganresturanger, Govinda i vasastan och rättvisemärkta hälsokostaffären Goodstore på Söder i Stockholm. I naturreservat och vid den algbloommande östersjön. På biblioteket vid anslagstavlan och svårtillgängliga miljöstationer.

Miljömuppen är en flashigare och modernare variant av skogsmullen.

Jag träffade en av dem idag i mitt badrum, jo det är sant.

Hon stod rakt fram för mig med sina nyvakna och ifrågasättande ögon. Undersökandes allt jag står för.

Hon skrek högljutt i mitt huvud?- du Zinat slösa inte så mycket på krantvatnet, ta inte för mycket toapapper!

Är sminket är enbart gjort av naturmineraler? Tänk om det är testat på djur? Varför tänder du lampan? Du måste spara på energin.

Och du? Tänk på framtidens människor, tänk på jordens överlevnad, tänk på globala uppvärmningen, tänk på alla varelser på vår jord, ska du vara en av dem som orsakar världens undergång?!!

Sedan såg jag klart. Miljömuppen i spegeln är JAG.

Mina väninnor anser att jag har blivit snål sen jag har blivit miljömedveten.

Dom kanske har rätt, för jag sparar på världens resurser så gott jag kan. Snål eller miljökämpe? Allt började sen jag gick från att vara invandrare till att bli svensk. Innan dess levde jag ett lugnt flyktingliv i förorten, som inte alls var fyllt med så mycket samvetskval och pollenallergi. Suck, tänk om man kunde bli en glad invandrare igen.

Zinat Pirzadeh

LÅNGA PROMENADER

På den tiden jag var ung (för ungefär två år sedan och bakåt) var min hobby långa promenader. De bästa promenaderna var de som innehöll: 1. Emotionell musik, 2. En känsla av olycklig kärlek, 3. Klassiska stockholmsstråk. Då var jag high on life.

Om jag av någon anledning inte kunde uppfylla dessa punkter fanns det en genväg att ta: Ulf Lundell.

Det var där den började. Den villkorslösa kärleken till Uffe.

Redan från början var den fel och farlig. Gubbrock är inte min grej. Gubbar är inte min grej. Framför allt inte de som kallar duktiga journalister för "Lilla gumman" följt av "saknas pojkvän?".

Den missförstådda ensamma mannen är inte min grej.

Men det hjälper inte. Jag är blind. De första tonerna i "Isabella" och jag är såld. Jag förvandlas till en ung Jeanne d'Arc som på tre röda kunnat packa väskan för en vingård i Toscana.

Allra värst är "Jag saknar dig". I kombination med senhöst kan låten framkalla post traumatiskt kärlekssyndrom. Det är som den svåraste bakfyllan – den som kräver påfyllning, fast av en annan sort. Återställaren i mitt fall är Nådens år från 1978.

Jag är inkonsekvensens mästare. Vad jag tycker och vad jag gör stämmer sällan överens. Och det här gör jag utan skam i kroppen. När Ulf Lundell sjunger att han vill ta unga Isabella till en vingård i Toscana reagerar jag på samma sätt som när Lars Ohly snackar EU. Det vill säga: inte alls. Det sunda förnuftet tar en powernap.

Som om det inte fanns någon morgondag vinkar jag handen ur led ner Westling och Bernadotte byter ringar. När morgondagen väl kommer är jag stolt republikan.

Jag är feminist men varje dag befäster jag uråldriga könsroller. Fullt medvetet, för att det är funktionellt för stunden.

Jag trodde länge att detta var 40-talisternas gebit. Ingen generation har väl varit så lätt på foten med att svika sina forna ideal. Men jag hade fel.

Kanske har barnen av min tid större behov än någon annan generation att få tycka en sak och göra en annan. Med en trendmaskin som rusar framåt i hundratio och en värld full av valmöjligheter, så blir det resultatet. Handling blir en ombytlig yta utan större innehåll.

Det kräver såklart vissa grundläggande principer. Om varje sak vore öppet för omvärdering skulle livet vara outhärdligt.

Man kan bara hoppas att huvud och handling hänger ihop i nio fall av tio.

Framför allt i mer kritiska lägen.

Jag menar, skulle Uffe av någon anledning få för sig att bjuda mig till Toscana hade jag med största sannolikhet avböjt. Vänligt men bestämt (?)

Linnea Uddemyr

FOTBOLLS-VM

Vi har en brasilianare i huset. Det är Junior, en släkting, som är på sitt första Europabesök någonsin. Han är en riktig ur-brasilianare från Sao Paolo vars yrke är att renovera gamla ärgångsmotorcyklar åt museer och samlare. Han pratar knackig engelska till nöds och röker minst 20 cigaretter om dan. Han har inte haft en enda semesterdag på 30 år, enligt egen utsaga, och tar igen detta genom att nu besöka oss i Lund.

Jag är inkonsekvensens mästare. Vad jag tycker och vad jag gör stämmer sällan överens. Och det här gör jag utan skam i kroppen. När Ulf Lundell sjunger att han vill ta unga Isabella till en vingård i Toscana reagerar jag på samma sätt som när Lars Ohly snackar EU. Det vill säga: inte alls. Det sunda förnuftet tar en powernap. Som om det inte fanns någon morgondag vinkar jag handen ur led ner Westling och Bernadotte byter ringar. När morgondagen väl kommer är jag stolt republikan.

Jag är feminist men varje dag befäster jag uråldriga könsroller. Fullt medvetet, för att det är funktionellt för stunden. Jag trodde länge att detta var 40-talisternas gebit. Ingen generation har väl varit så lätt på foten med att svika sina forna ideal. Men jag hade fel.

Kanske har barnen av min tid större behov än någon annan generation att få tycka en sak och göra en annan. Med en trendmaskin som rusar framåt i hundratio och en värld full av valmöjligheter, så blir det resultatet. Handling blir en ombytlig yta utan större innehåll. Det kräver såklart vissa grundläggande principer. Om varje sak vore öppet för omvärdering skulle livet vara outhärdligt.

Man kan bara hoppas att huvud och handling hänger ihop i nio fall av tio.

Framför allt i mer kritiska lägen.

Jag menar, skulle Uffe av någon anledning få för sig att bjuda mig till Toscana hade jag med största sannolikhet avböjt. Vänligt men bestämt (?)

Linnea Uddemyr

Detta oväntade karaktärsdrag fick oss först lite ur balans. Vi hade inte planerat för en brasilianare som var

likgiltig inför fotbolls-VM. Det ändrade förutsättningarna för hur vi skulle lägga upp hans besök. Är det t.ex. oartigt att vi tittar på matcherna ändå? Det löste sig snabbt för det visade sig att Junior gärna ville se på Argentina-Nigeria, en av de allra första matcherna. Till vår förvåning, och tillfredsställelse, var han våldsamt engagerad i hur det gick för Argentina - han ville se dom få stryk. Han jublade varje gång de missade, ramlade, fick domslut emot sig och när nigerianerna anföll. Vi höll förstås med, inte bara av artighet utan också för att det förekommer en liten svenskanknytning hos Nigeria: dom tränas ju av förre förbundskaptenen av det svenska landslaget, Lagerbäck.

Vi har tagit reda på att Juniors inställning inte är alldeles ovanlig. Många brasilianare tycker det är viktigare att Argentina förlorar än att Brasilien vinner. Vi har emellertid övertygat Junior om att det allra roligaste vore om Argentina går till final och där får stryk av Brasilien.

Så nu sitter Julio och hejar på Argentina med ett listigt leende på läpparna.

16 juni 2010. Bo Åkeström

Foto av Patrik Ask

DAGENS POP OCH ROCKMUSIK

"Bob Hund var bäst. Efter man sett dem är allt annat skit". Någon har frågat min vän hur det var på Siestafestivalen i Hässleholm. En omild omskakning. "Hallå era lådvinsfyllon, era plastmuggsberoende eftermiddagspimplare", det är sångaren Thomas Öberg som talar till publiken. Alla jublar. Jag flinar. "Vad ska jag nu hitta på för att förolämpa er?". Publiken är rätt ung och väck men alla kan ändå sjunga med till tralala lilla molntuss, kom hit ska du få en puss.

När det gäller dagens pop och rock-musik kan man sammanfatta den som väldigt korrekt och väldigt mesig och väldigt oväsentlig. Jag såg 15 onödiga band och tanken slog mig i publikhuvet, vad fan gör jag här? Nu när jag inte är deras förälder. Jag applåderade tvångsmässigt efter den ena låten duktigare än den andra. Bra, bra, bra...

Rock n' roll, punk och pop handlar om frigörelse. Hej då mamma och pappa jag behöver inte bevisa något för er eller någon annan. Vad hade Jimi Hendrix mamma sagt om hon hört hur hennes sons bultande kuk lät förvandlad till distad gitarr uppskruvat på max? Lika lite som han brydde sig om det bryr jag mig om hur välklädda The Hives är. Inte nämnvärt.

Vi är några som alltid har haft problem med mesighet, några av oss som drömmer om spottloskor och fladder-musmums. Bill Hicks har tagit ställning angående goda förebilder i artister, "I want my kids to listen to people who really rocked. I don't care if they died in a puddle of their own vomit – I WANT SOMEONE WHO PLAYS FROM THEIR FUCKIN HEART!!!".

Under mina år som klubbdrotning i Stockholm var det en ständig jakt på den ondaste technoproducenten. Vi hittade en som hette Vitalic. Han var från Polen och han var så ond att människorna på klubben skrek och vred sig av lycka. Mer, mer, mer... Ge oss! Det gjorde ont och det var punkens själ right there.

Innan dess, 2002, råkade jag ha

Peaches, den kanadensiska electrostjärnan sittande på mina axlar under en spelning. "Rock show, you came to see a rock show. This ain't no fucking talk-show" var hennes budskap.

Luciferiansk tradition är nyckeln till frihet och har alltid haft en positiv konstruktiv inverkan på samhället i stort. Ren, god och tillrättalagd estetik är skadligt. Själslig miljöförstöring. Utan klassiskt hat, innerlig ilska eller rå aggressivitet, på scen, har rocken övergett sitt existensberättigande. Rock n' roll is almost dead, så klappa inte i händerna när mammas och pappas pojkar och flickor nynnar er till evig dvala och illusoriska föreställningar om att livet är en könlös idyll.

Innan vi åker hem fastnar jag framför scenen på Dead Prez konsert. Två svarta amerikaner som rappar om att skolan inte lärde dem ett skit, att Obama är en av "dem", att vi måste vakna för det händer fruktansvärda saker i Nordkorea. Tanken väcks i mig. Vad sa skolan om att killar klappar tjejer på huvudet vad vi än gör. Vems intresse framför Mona Sahlin egentligen? Och är det inte ett gendercide som pågår och har pågått sen alltid i världshistorien där kvinnor dödsdads och försvinner i miljontals utan att någon reagerar. Eventuellt har det blivit dags att sätta sig bakom pukorna, rigga blodregnet och visa fittan.

Elin Alvemark

THE KRANSKY SISTERS

Vi älskar att få komma till Sverige och vi tycker att människorna här är så vänliga och trevliga. Era städer är så vackra och era högtider känns förvånansvärt autentiska. Den julen då vi kom till Stockholm för första gången såg vi jultomen stå och stycka en av sina renar i en mataffär.

Som ni vet är det jul på sommaren i Australien. När vi var unga och växte upp i den lilla staden Esk ågnade vi julen så att försöka rädda de rödklädda storskäggiga jultomtarna från uttorkning. Vi brukade stå i ett gathörn med en spann vatten och vänta på dem. Det kan vara väldigt obehagligt att vara jultomte i Australien. Ofta sa vår mor till oss att bjuda hem den blöta jultomten på lunch. Hans dräkt hängde på tork på tvättsträcket hela eftermiddagen, fast vi berättade aldrig för honom vad vi ville ha i julklass.

Eve och jag bor fortfarande i vårt föräldrahem i Esk. Dawn bor inte med oss. Hennes far var orsaken till att vår far lämnade oss. De två bröderna talade aldrig med varandra efter det.

När vår mor stack iväg med Dawns far blev vi ensamma. Jag började jobba hos traktens äggproducent och sorterade äggbrickor för att vi skulle få pengar till mat. Där träffade jag Glen Davies, en skotte som brukade blinka åt mig över det löpande ägg-bandet. Men det var slut med det samma dag som Charmaine Wilkinson dök upp med sitt rosa läppstift och jag blev skickad till chefen för att jag hade tappat ett ägg på hennes högklackade sko.

Vi har alltid bott ensamma. Slaktaren i kvarteret var förtjust i Eve men hon är vegetarian, Eve gillar inte korv. Vår syster Dawn bor i Mrs. Evermores tvätteri i huset på andra sidan staketet. Det gamla rummet under vårt hus som

hon bodde i förut blev fullt av redback-spindlar. Visserligen fungerade spindelväven som myggfångare men det var ändå inte värt risken att gå in där. Dawn fick ligga på sjukhus i två månader för att hon fått spindelgift i sig och sedan fick hon jobb där som bibliotekarie med rullvagn.

En bra pocketbok, som Borta med vinden, kan vara en trevlig förströelse för en patient som har ont i magen.

Eve och jag är pensionärer nu men vi hoppas också få ett riktigt jobb i framtiden. Eve har velat jobba med en kassaapparat så länge jag kan minnas. Glen-da på Glendas Modehus, där vi köper alla våra linnen, sa att Eve fick prova hennes kassaapparat men Eve råkade radera 30 års försäljningsstatistik så hon får inte prova fler gånger.

Men nuförtiden är vi inte hemma så mycket eftersom vi ofta reser runt i världen och har våra konserter. Vi har vunnit en del fina priser som står på spiselhyllan. Förra året, innan vi åkte till England, stickade vi en filt att ha om knäna till Robbie Williams men han var inte hemma när vi skulle överlämna den. Fast vi lyckades ge Rod Stewart hans äggvårme. Han sa att han skulle koka ett ägg för att fira.

Vi ser verkligen fram emot att komma till Sverige igen. Kanske vi virkar några halsdukar till Abba.

Annie Lee

Översättare Lotta Askaner Bergström

Gunnar Lundkvist

LILA INFERNO

I takt med savens allt mer stigande nivåer i såväl flora som fauna spritter det både i hjärta och i sinne, såväl ute som inne. Rent konkret synliggjorde det kraftiga solljusets återvändande till min bostad denna vecka, med smärtsam pregnans skall påpekas, behövligheten av en uppfräschning i rökoteket, rummet där både litterära verk och cigarrer avnjutes i en hänförande symbios. Renoveringspaniken slog ner i bukhålan likt en tegelstenstung klump potatismos intrasslad i de obligatoriska stekta sillfiléerna vanligtvis toppade med en deliciös vitsås med symfoniska nyanser och lekfulla undertoner av dill, genever och Dijonsenap. Som grädd på moset anbringas självfallet

”Ty vem kan väl ståta med mer trovärdighet gällande svensk inredning än August Strindberg då denne odödliggjort såväl röda rummet som blå tornet? Där gott folk, ligger Ernst Kirchsteiger i lä med råge!”

en stadig skopa rårörda lingon. Goes without saying. En fras som enligt insatta källor miljöpartiets forne språkrör Birger Schlaug förövrigt brukade begagna då dennes dåvarande kollega på språkrörsposten, Eva Goes, otid stormade ut ur mötesrummet i förteget vredesmod. Lätom oss snarast lägga detta sidospår till handlingarna och istället fokusera på dagens huvudsakliga tema, frihandelsavtalet NAFTA mellan Mexico och USA. Nej, jag ber tusen gånger om ursäkt, man skall icke driva gäck med så viktiga saker som NAFTA. NAFTA däremot...

Hursomhelst har jag senaste dagarna varit fasligt upptagen med underarbetet på väggarna i rökoteket. Man vill ju icke ägna sig åt byggfusk då man vill bygga åt sig själv, ty vem kackar i eget bo, snyter sig i duschdraperiet eller låter hunden ensam sköta diskningen av hushållets utensilier? Icke Grefve Fågelsparre åtminstone! För de av er vilka händelsevis icke äro bekanta med termen rökotek tilläggas kan att denna term de facto betecknar fusionen av bibliotek och rökrum till en helhet. Eljest nyttjar jag ej rökverk inomhus med undantag för köket då en och annan välrokt charkuterivara inmundigas runt frukosttid, om ordvitsen ursäktas?

Kombinationen dagligt nyttjande av tobaksvaror med sekellångt kraftigt infallande solljus har icke varit den Carl Larsson inspirerade ursprungstapeten nådig kan jag säga. Således beslutade jag mig för att kläda om väggarna i något tåligare än blommit väggpapper från 1900-talets första hälft. Tåligt men ändock icke pråligt eller alltför kostsamt är mina tre ständiga ledord. I vanlig ordning ställde jag mig det spörsmlt jag ständigt brukar tillställa mig själv då jag ställs inför bryderier av

liknande snitt och slag; Hur skulle Strindberg ha inrett detta rum om denne befunnit sig i min situation? Ty vem kan väl ståta med mer trovärdighet gällande svensk inredning än August Strindberg då denne odödliggjort såväl röda rummet som blå tornet? Där gott folk, ligger Ernst Kirchsteiger i lä med råge!

Med detta inredningstekniska dilemma, rörande designen av nya rökoteket obekvämt placerat i mitt knä, slog jag mig ner i min komfortabla engelska skinnfåtölj belägen i föregående stycke nämnda rökotek. Medan jag drog efter andan sökte sig högerhandens fingrar mot min vänstra bröstficka. Ur asken med violtabletter valde jag omsorgsfullt ut en lovande pastill allt medan jag kontemplerade färgtemperatur, ljusflöde, sinnestämning samtidigt som jag ytterst motvilligt lät blicken dragas mot den nakenstudie av Gauguin vilken temporärt förgyller norra väggen då inkommande bud på denna tingest

varit skamligt låga. Efter en del kontemplerande fram och tillbaka fann jag emellertid att det sannolikt var en svagt purpurfärgad nyans jag sökte. Icke malva, violett, gredelin eller violblå utan purpur. Samtidigt accepterade jag tanken på sänka utgångspriset på Gauguins skabbiga dagisteckning med ytterligare en femtusing.

Glad i hågen och med råg i ryggen begav jag mig med denna purpurolorerade vetskap i bakhuvudet åstad till en av stadens färgnasare i syfte att inhandla tillräckligt med lila färg för två strykningar. I väntan på en ledig expedit sökte jag mig förväntansfullt mot sektionen för inredningsfärg. Förfärades av den uppsjö av kulörer som erbjöds till försäljning. Här hade jag i mitt stilla tjäll förberett mig på en purpuraktig variant. Väl på plats hos min lokale färgnasare fann jag mig oförhappandes kringgårdad av en galax av mörkliga nyanser. Sicket helvete! Det slutade med att jag erbjöds låna med mig en kulörkarta motsvarande tjockleken av Nationalencyklopedin i franska band. Då jag i samband med sänggåendet fläkte upp pärmerna med oceanen av purpuraktiga färgkort hann jag icke längre än till sidan tre innan jag somnade på fläcken.

Tvehågsenhet har aldrig legat för mig, tvärt om. Därför gick jag direkt då jag väcktes av den tidiga morgonsolens smekande strålar på en första tredjedels slump, en andra tredjedels magkänsla och en sista och tredje tredjedels ren småsnålhet då jag slutligen fastnade för nyansen Napoleon då denna såldes med rabatt motsvarandes tjugofem procent inkluderande en flaska penseltvätt samt en luddig roller. Min butler Willem låter föresten hälsa att första strykningen just precis i detta nu är avslutad. Med lite tur kan sista och avslutande strykningen genomföras under morgondagen så att inivigning kan hållas någon gång under fredagens sista fjärdedel. Jojo, det vore något det.

Med målarfärg i hjässan
Grefve Fågelsparre

KUNGLIG FÖRFINING

Kultur. Odling, förfining, förädling. Mänsklig verksamhet som på något sätt lyfter oss och vårdar det gemensamma samhällsbygget. Ett begrepp som rymmer allt från livsmedelsproduktion och äldreomsorg till kvällskurser, romankonst och opera.

Motsatsen till kultur är skövling och nedbrytning. Förödelse och exploatering. Miljöförstöring, fascism, pornografi och en produktionstakt som gör människokroppen sjuk.

De europeiska kungahusens seder och bruk, deras riter och tiorer och ordnar, brukar ses som höjden av förfining och kultur. En sammanhållande kraft och en garant för att vi inte ska bli historielösa.

Men vad är det vi samlas kring när kronprinsessan bjuder in till bröllop för skattebetalarnas pengar och samtliga medier får rojalistisk fnatt? I månader har bröllopsförberedelserna analyserats in i minsta söm på den kungliga brudklänningen och varje åra på kungaslupen Vasaorden. Public Service har inte bara medverkat utan tagit täten i galenskaperna.

Är det kultur att klä ut ett antal medborgare i paraduniform och balklänningar och tillskriva dem egenskaper så upphöjda att våra mest grundläggande demokratiska principer måste kringgås?

Monarkin är reaktionär till sin natur och står därmed i motsättning till samhällets utveckling. Kungahuset är bärare av förlegade föreställningar om heterosexualitet och kärnfamilj, det kungliga uppdraget är förenat med religionstvång (den rena evangelistiska läran) och rojalismen uppmuntrar några av människans sämsta egenskaper som fjäskande och otillbörlig respekt för överheten. För att inte tala om den i övriga samhället sedan länge avskaffade seden att ära ett ämbete.

Vad är det som händer när miljoner människor ägnar en vacker sommar dag åt att vifta med flaggor och fira ett bröllop i en privilegierad familj, trots att nästan ingen känner brudparet? Vad händer med vår egen och mycket viktigare verklighet?

Samtidigt som Europas kungligheter festar loss för våra pengar på Stockholms slott släpper BP ut 100000 fat olja om dagen i Mexikanska golfen. Palestinierna i Gaza lever fortfarande i världens största utomhusfångelse och i Sverige har fackföreningsrörelsen åter svikit medlemmarna i en ovanligt stor och katastrofal avtalsrörelse.

Därför är monarkin inte kultur. Den är nedbrytning av vår självrespekt och vår handlingskraft.

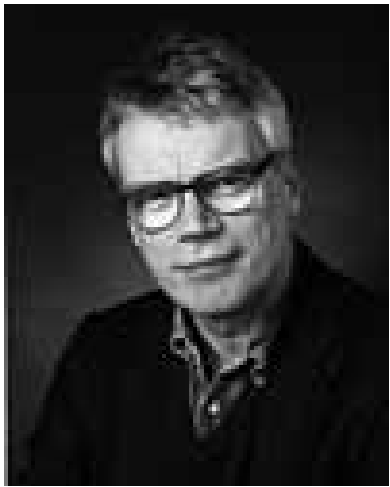
Jenny Tedjeza

DANZIGS

Deth Red Sabaoth heter Danzigs första platta på över sex år med nyskriven musik. Jag såg Glenn Danzig på Mejeriet i Lund för dryga sex år sedan i vad man då trodde hans sista påhållning här uppe i Norden. Innan spelningen fick jag audiens hos den store lille mannen och det var i sanning både en stor stund och en lite märklig upplevelse då jag är nära på två meter lång och Glenn är betydligt kortare och var placerad så att han satt på ett säte som var högre än mitt, ungefär som en kungatron som han kunde blicka ner ifrån. Glenn förefaller att vara en humorlös allvarsmän, och vill väl framstå som en sådan också har det visat sig efter mina två intervju tillfällen med honom. Glenns varliga framtoning får Kent att framstå som ett färgglatt partycoverband typ Rydell & Quick och det är inte mycket som får honom att ens dra på munnen. Men bakom allvarsmasken måste det finnas en stor dos humor om än en svart sådan och läser man mellan raderna så anar man en viss självdistans. Jag minns speciellt när jag frågade om "Thirteen", den monumentala sången Glenn skriv till Johnny Cash och berättade om när Johnny framförde den på Cirkus i Stockholm (Jag tror det var 1994 eller 1995) och när han satt där ensam på en barstol med endast kallt vitt ljus på sig och det kändes som en kall vind blåste genom salen och Glenns svar blev bara helt kort "Well, I wrote it for him". På samma sätt är det i den gamla hemvideon när han plockar fram Nicholas Goodrike – Clarks bok "The Occult roots of nazism ur bokhyllan och menar att "den här boken har jag lärt mig mycket av" med ett snett leende. Jag frågade Glenn vid samma tillfälle vad han lärt av denna bok och han svarade något svävande att "allt är inte vad det ser ut att vara" och sedan log han lite snett. Näväl, tillbaka till nya plattan "Deth Red Sabaoth" som är åtminstone är en liten återgång till hur Glenn lät på de fyra första plattorna – det vill säga – mörkt och gotiskt bluesigt och som den onda Elvis han faktiskt är. Att han sedan har börjat turnera igen är ännu en god nyhet. Välkommen tillbaka Glenn Danzig...

Jerry Prütz

DET NYA STATLIGA VERKET TILL REGERINGEN

Härmed framlägger Utredningen för allmän hygglighet i Sverige (UFAHIS) sitt betänkande efter sju års utredningsarbete och tankemöda. Det är med glädje vi kan konstatera att vår utredning inklusive bilagor omfattar mer än 500 sidor.

Vi har ofta haft jättekul under arbetets gång – många av oss minns fortfarande våra framgångsrika konferenser i Storlien och i Falsterbo.

Som varje informerad medborgare väl vet var våra direktiv glasklara på ett vagt, en smula drömligt sätt. Statsrådet Abrahadax Summa framhöll sålunda i september 2002:

- Genom att svenska folket har tappat kontakten med svenska kyrkan och andra moraliska föredömen, har ett moraliskt tomrum uppstått, vilket bör fyllas med något.
- Det svenska skol- och högskoleväsendet förmår icke vara den etiskt-moraliska fyrbå, som man kunde önska sig på livets stora, och ofta stormiga hav.
- Sedan scoutrörelsen, nykterhetsrörelsen och gymnastikrörelsen alltmr ersatts av våldsfilmer, pornografiska filmer samt ytligt tjatter i digital datorform, måste staten ingripa och sätta spår för denna utveckling samt erbjuda alternativ, inte minst för så kallad normal svensk ungdom.

”Som varje informerad medborgare väl vet var våra direktiv glasklara på ett vagt, en smula drömligt sätt.”

- Ett problem kan alltid lösas. I avvaktan på en lösning, tillsätter man en utredning. En utredning bör komma fram till ett förslag till lösning. Oftast består denna lösning i att man tillskapar en ny statlig myndighet.

- Utredningen skall gå igenom etik-och moralfrågan och därvid utröna vad skillnaden egentligen är mellan etik och moral, samt föreslå åtgärder för höjande av etik och moral i samtliga nu levande åldersgrupper med speciell tyngdpunkt på de medborgare som är mellan 10 år och 26 år ("ungdomar").

- Statsrådet avslutade litet skämsamt med att han anade att utredningen ville ta lång tid på sig och att han förstod det. "Rom byggdes inte på sju dagar, utan på sju kullar" avrundade han en smula gåtfullt.

Ja, detta var alltså de direktiv som vi i utredningen hade att arbeta enligt. Snacka om glasklart korvspad! Utredningens sammansättning har varit präglad av mångfald.

I arbetsgrupp RELIGION har verkat rabbinen Moshe Apellblum, imamen Ibn el Engravar, biskop

Anna-Kajsa Hansson Lindell samt ateisten Christer Sturig.

I arbetsgrupp ETIK har deltagit Hans Majestät Konungen, konsulten Anna Anka, scoutchefen Pelle Myra samt läkaren Stefan Einhorn.

I arbetgrupp STÄRKANDE FRITID har vi återfunnit författaren och trubaduren Ulf Lundell, komikern Özz Nujen, längdhopparen Carolina Flykt samt Överbefälhavare Magnus ("Mange") Gabriel de la Gardie.

Utredningens första åtgärd var att välja lokal för arbetet. Vi tyckte det var viktigt att lokalen var ljus, hade utsikt över något inspirerande grönt samt hade frisk luft.

Det visade sig att den sista punkten var den svåraste: Frisk luft finns inte i moderna byggnader. Nu var det inte vår uppgift att lösa just det roblemet, men man kunde inte undgå att notera hur vår tankeförmåga avtog ju längre dagen skred och ju mer luften hade begagnats.

Ären gick och nu är vi alltså framme

vid målet.

Vi föreslår att en helt ny myndighet inrättas: Statens Hygglighetsverk. Vi tror att det bör räcka med 200 tjänster. Vi föreslår att man förlägger denna myndighet till Vimmerby, eftersom den kommunen ligger centralt till. Dessutom kommer ju den kända författaren Astrid Lindgren (som ju i många sammanhang kan sägas ha predikat hygglighet, med humor, värme och saklighet, och därför utgör en bra symbolfigur för det nya verkets verksamhet).

I styrelsen för Hygglighetsverket bör ingå AB (Ärkebiskopen) och ÖB (Överbefälhavaren).

Stockholm i november 2009

Sällan Ogod,

utredningens huvudsekr.

Jonas Hallberg

LISTOR...

Ja, detta är sommaren 2010... fotboll, festivaler, pilsner, sill, nubbe, bad & bröllop...

Inte så illa om det inte vore för den upprördhet jag känner när jag följer VM i fotboll från Sydafrika. Två saker berör starkare än andra: vuvuzelan... och detta förbaskade filmande hos spelarna!

Vad är det som gör att fysiskt topptränade idrottsmän i sina bästa år måste bete sig som degenererade plyschmän/mesproppar/ lipsillar/ töntrar och fuskare? Det finns mig veterligen ingen annan sport där en lätt kroppskontakt får så pass enorma konsekvenser av illa spelad smärta och grimascherande hos vuxna män (intressant nog har jag aldrig upplevt detta inom damfotbollen!). I vanliga fall skulle dessa män framstå som ganska macho (om det nu är någon kvalitet i sig???) , men i dessa sammanhang på högsta nivå, framstår dem bara som otroligt känsliga porslinsfigurer... Jämför med Rugby eller Ishockey, Schack eller Dart, Längdskidåkning eller Backhoppning... etc. etc. etc... ni förstår vad jag menar? I INGEN annan sport filmas det på detta sätt. Det verkar som att spelarna lägger ner mer tid på att lära sig diverse falltekniker än att behandla lädertrissan med teknisk poesi eller att tänka kreativt, taktiskt! Och denna eviga tröjdragning... imponerande... imponerande!!!

Vuvuzelan däremot delar min person i två delar. En del av mig blir provocerad och vill bara förbjuda skiten. Maaaaaan, jag vill höra fansen sjunga, jag vill höra de brasilianska trummorna dundra, jag vill höra suset i publiken, jag vill t.o.m. höra visslingarna och buropen... allt detta omöjliggörs med denna märkliga, förhålliga plasttrumpet.

Mitt andra jag njuter av det lätt anarkistiska fenomen som uppstår. Av att folk, likt mitt första jag, upprörs så mycket av något så trivialt! Hör ni inte denna en månads (!) långa underbara dränkonsert som framförs i bästa John Cage- anda? Det är en otrolig musik. En levande organism, med små kvartstonsförskjutningar och vackra cluster-skikt från dessa tusentals instrument som samtidigt med brinnande engagemang blåses i! Fantastiskt!

Imponerande... imponerande!!! Jag har aldrig hört något liknande... Det finns alltid två sidor av samma vinylskiva... Kan fortfarande inte bestämma mig vilken sida jag föredrar. Jag tar mig en klunk Österrikisk kall pilsner i den ljumma, stilla Wien-natten, andas lite lugnt, öppnar fönstret på glänt, tänker på min underbara kommande fru... och ger er återigen ett antal listor att vegetera över:

BÄST I YSTAD

- Ostkällaren (kunnigast i Sverige? – http://www.ostkallaren.se/
- Konstmuseet (stilla running wild!) – http://www.konstmuseet.ystad.se
- Ljudupplevelser (superkompetens!!!!) – http://www.ljudupplevelser.se/

SÄMST I YSTAD

- Resurserna till Sjukvården
- Attityden inom Sjukvården
- Resultaten inom Sjukvården

BÄST I GÄRNSNÄS

- Schöns EI – servicen, kunnandet...
- Häggs Livs – servicen, kunnandet...
- Normans – servicen, kunnandet...

BÄSTA BROTTARVAXEN PÅ VINYL JUST NU

- Gal Costa – Gal Costa - med jordens vackraste låt: "Baby"!!!
- Albert Ayler – Spiritual Unity (alltid...)
- The Jesus Lizard – Down (remastrad av Steve Albini & Bob Weston)
- Zu-CARBONIFEROUS – helt vansinnigt TUNGT!
- Serge Chaloff – Blue Serge - ett av världens bästa jazzvax! (alltid...)

BÄSTA SURDEGSBRÖDET

- KIN bageri, Östra Vemmerlöv – http://kinbageri.blogspot.com/

MEST SAKNAT I KUNGARIKET FÖRUTOM EN FUNGERANDE SJUKVÅRD

- Postverket
- Delverket
- Elverket

BÄST JUST NU

- Livet...
- Dror Feiler
- ENGAGEMANG!!!

Hälsar en leende Mats Gustafsson, Wien

VET DU HUR MÅNGA DAGAR MED FINT VÄDER DU HAR I DITT LAND?

Jag har precis tappat rösten. Ni vet att man på skoj kan fråga: "Om du fick välja, vilket skulle du helst inte skulle hända: Att bli blind eller dövs?". Men aldrig att någon frågar; dövs eller stum! Jag kan personligen inte rekommendera stum. Att vara tvungen att lyssna på andra, utan att kunna kommentera, svara eller kritisera är inte kul. Jag vill inte påstå att folk pratar strunt, men liknelsen; att du står på ena sidan nätet med tvångströja och Roger Federer, redo att serva, på andra (detta handla alltså om tennis), är inte långt borta. Det ska tilläggas att jag är en typ som helt enkelt trivs väldigt bra med att ha just; en röst. Att inte bara kunna säga ifrån, utan att kunna hålla med eller dra en dålig vits eller bara nynna på en melodi, är någonting man tar för givet och saknar väldigt mycket när man inte kan. När jag nu inte kan prata, så kan jag inte heller orera om allas vårt favoritämne: Vädret. Men jag kan skriva om det:

Vinden viner utanför fönstret, det är 13 grader varmt (varför säger man varmt? 13 grader är inte varmt) och det är Svensk sommar. Jag kommer att tänka på en man jag träffade i Thailand i vintras. Som vanligt, var det 30 grader varmt (ser ni, nu blev det varmt!) och folk låg på stranden eller satt i skuggan, allt efter typ och behag. Mannen i fråga; satt på verandan varje dag, med en dator framför sig. Han var ganska kort, i 60 års-åldern och hade glasögon. Jag hade hälsat på mannen förut, något som man i allmänhet gör. Så också denna dag. Han nickade tillbaks, men kom samtidigt att tänka på något och vinkade mig till honom. - Hello! Jag kunde höra att han var från Tyskland och mycket riktigt; han berättade att han var ifrån: Essen (andra största stad i Ruhrområdet med 578477 invånare). Jag berättade i min tur att jag var från Sverige. Han berättade att han hade gjort lite efterforskningar och undrade:

Tu jo nå how many dejs wis najs wesser, wi haf in Essen, eferi jär? (Vet du hur många dagar med fint, vi har i Essen på ett år?)

No!? Han började nu bli lite upphetsad och svarade på sin egen fråga:

Wan handeder dejs! (100 dagar!)

Bat tu ju nå, how meni dejs, wis najs wesser, jo haf in jär kåntri? (Men vet du hur många dagar med fint väder, du har i ditt land?)

No!? Nu började han, bli röd i ansiktet och fnissade exalterat:

Änli tän dejs, samtajms änli fajf! (Bara tio dagar, ibland bara fem!) Jag var stum inför informationen, tänkte lite på vad det där "fint väder", egentligen betydde, men han fortsatte, nu helt uppspelt och lite högljutt:

Äfri tajm aj feel säd; aj sink äff ju, änd aj fil häppi! (Varje gång jag känner mig ledsen, så tänker jag på er och blir då glad!)

Jag funderar ofta på denna lite galna Tysk, tittar ut genom fönstret på den Svenska sommaren och tänker: Ja, han har ju rätt, men vad roligt att det kan glädja någon.

Jonas "utröstad" Jonasson

Susanna Alakoski

UTAN STRUMPOR I FISKSÄTRA

Politiken måste ha sina teman, precis som välgörenheten sina mottagare. År 2010 uppmärksammas fattigdomen särskilt i Europa. Fattigdom, social utestängning ska bekämpas. Ingen brist på resurser. Tidningar gör specialnummer, seminarier hålls, politiker, organisationsföreträdare, forskare, journalister, författare i Europa diskuterar hur man ska synliggöra, öka kunskaperna om och förbättra förhållandena för de nästan 80 miljoner européer som lever under fattigdomsgränsen.

"För de 80 miljoner européer som lever under fattigdomsgränsen."

Sug på den meningen en stund. För den innebär att du kanske har en granne som har tandvård, som cyklar tre mil till jobbet varje dag eftersom hon inte har råd att köpa busskort. Den innebär kanske att din syster inte har råd att hämta ut sin dyra cancermedicin.

I alla fall påstod Diakonissan det. Att detta är några av de saker som folk inte har råd med: tandläkare, busskort, cancermedicin. Hon påstod också att allt har blivit värre de senaste

som affärerna slängt. Så blir de sjuka. Så går det runt. Så blir det värre. Och de sparar på det de kan, till exempel elen. En lampa tänd i ett rum. Där gör barnen läxorna. Många skuldsätter sig upp över öronen. Livet förstört.

Jag medverkar i fattigdomsseminariet för jag är en författare som vet något om fattigdom. För att jag intresserar mig för den. Den svenska fattigdomen som pågår mitt bland pelargonerna, påstår jag. Forskare medverkar också, fattigdomsforskare. En av dem säger att det är enkelt att lösa hemlösheten.

En annan Forskare ställer frågan: Hur ska man förstå fattigdomen i ett välmående land som Sverige? Han har gått genom de senaste tjugofem årens forskning, som i stort säger samma sak: Det har inte hänt så mycket. Det finns en slasktratt och det är samma sorts folk som rinner neråt (med undantag av äldre, funktionshindrade och till viss del barn, som i ett historiskt perspektiv fått det bättre). Forskaren påstår att fattigdomen inte minskar trots att rikedomen ökar. Han påstår att vi lappar och lagar i trasiga system. Politikerna alltså, det är de som lappar och lagar och bildar nya sidosystem.

Den tredje Forskaren påstår att barn far mest illa av att vara fattiga. Fattiga ungdom, som inte bjuda hem kompisar (de skäms), de blir mobbade (har inte tillräckligt fina kläder, saknar viktiga symbolprylar), de får svårt med vänskap (de kan inte bjuda tillbaka när de själva blir bjudna). De utvecklas till små familjeekonomer som tar ansvar när det är tomt i kylan, de avstår, väntar, avvecklar sig själv från kostsamma intressen. De halkar efter, får känslomässiga bekymmer.

Det är värre i Rumänien, jag vet. För där bor många fler av de 80 miljoner européer som lever under fattigdomsgränsen, många är dessutom hatade romer. Men vi lever i Europa. Vi har gemensam valuta, gemensamt parlament, gemensamma politiker. Och gemensamt för dessa våra politiker är att de alla sett till så att Rumänien ser precis likadant ut som när jag var där 1980, om inte värre (fotografens bildserie vittnade). De har i alla fall inte gjort något åt det. Och jag vet inte varför, men symbolpolitik kan vara ett hinder. Det påstod i all fall Forskaren.

Susanna Alakoski

Bono

Bono är sångare i U2 och har varit med att grunda kampanjerna ONE och RED. Han är kolumnist i The Times.

Översättning: Lotta Askaner Bergström

Tisdagens nåd i Irland

En av de märkligaste dagarna i Irlands historia bevitnades på båda sidor om gränsen tisdagen den 15 juni.

Den efterlängtrade och dyrbara Saville-rapporten, som har tagit tolv år att färdigställa, publicerades till slut. Den utreder händelserna under Den blodiga söndagen, en dag som aldrig kommer att glömmas i den irländska politikens historia

Den dagen, den 30 januari 1972, öppnade brittiska soldater eld mot ett demonstrationståg som marscherade för mänskliga rättigheter i det övervägande katolska Bogside i Derry. 14 människor dödades.

Det var en dag som gjorde att konflikten mellan de två grupperna i Nordirland – katolska nationalist och protestantiska unionister – eskalerades till en ny dimension: alla irländare som var vuxna nog den dagen har kvar en bild av Edward Daly, sedermera biskop i Derry, som håller upp en blodfläckt näsduk när han hjältemodigt tog hand om de sårade och döende demonstranterna.

Det var en dag då paramilitära grupper på båda sidorna blev de mest tongivande i konflikten, en dag då människor köade för att ge upp om fred ... mest unga män men också kvinnor som hade fått nog av Imperiet och nu tänkte ta till alla metoder som krävdes – hur våldsamma och fula de än var – för att fördriva det från sitt hörn av världen.

Det var en dag när min far slutade att ta med familjen över gränsen till Ulster eftersom, som han sade, "Nordies har blivit galna." Och vi var ett katolsk-protestantiskt hushåll.

Jämför allt detta med förra tisdagen ... en solig dag på vår lilla klippa i Nordatlanten. Molnen som hade hängt över oss i 38 år var konstigt nog borta ... rättvisans klara dagsljus tycktes jaga iväg skuggorna och det förlutnas stereotyper. Ingen uppträdde som man förväntade sig. Världen rimmade inte längre.

En sprillans ny brittisk premiärminister, fortfarande med omslagspappret på, sade saker som ingen hade trott att han skulle ... kunde ... uttala ...

"På mitt lands vägnar, beklagar jag detta djupt."

Och mer följde ... "Det som hände skulle aldrig ha hänt", sade den nye premiärministern, David Cameron. "Vissa representanter för våra beväpnade styrkor handlade orätt. Regeringen är ytterst ansvarig för de beväpnade styrkornas uppträdande. Och på regeringens, ja på vårt lands, vägnar beklagar jag djupt detta uppträdande."

Många tyckte det var ofattbart att en konservativ premiärminister lyckades få dessa ord över sina läppar. Det var också ofattbart – innan han yttrade de noggrant hopfogade orden – att han skulle ha en tystad åhörarskara som hade samlats i Guildhall Square i Derry, som inte är känt för att hysa kärlek till brittiska ledare från något läger, och att han skulle hälsas med jubel när han talade från skärmarna som monterats upp och som tidigare använts till att sända repriser från VM.

"Det var en dag när min far slutade att ta med familjen över gränsen till Ulster eftersom, som han sade, 'Nordies har blivit galna.'"

38 år försvann inte i ett tal på elva minuter – hur skulle de kunna det, oavsett hur väldigt eller djupt kända orden var? Men de förvandlades och omformades, precis som David Cameron själv som helt plötsligt såg ut som den ledare som han trodde att han skulle vara. Från premiärminister till statsman.

Det var en glädjestämning i folkmassan. Några kvinnor sjöng "We shall overcome". Det rädde en förvånansvärd brist på svårmod – det här var ett samhälle som hade varit med om mer än vad de flesta kunde förstå och de var otroligt samlade. Det var en värdig glädje, med några väl invärdade scener för att understryka stundens betydelse.

De sträckte jublande händerna luften, de rev sönder den första rapporten om "Bloody Sunday" – en ren bortförklaring av en domare som hette Lord Widgery som sade att de brittiska trupperna hade provocerats – men de här människorna ritade också om sina egna ansikten i den förväntade bilden: från stoiska, sammanbitna och hämndlystna till breda, oborstade, okvalificerade leenden; de tyngdes inte av den ilska som världen förväntar sig från det här landet.

Derry är ett samfund och folket från Derry såg ut som bröllopsgäster; de var bara uppsträckta så länge som det krävdes, respektfulla mot deras alvidna men inte alls fromma. Det var några som började prata om rättgång och åtal men de flesta ville vänta med sådant.

Personer som jag, som självbelåten student i icke-våld på 70- och 80-talen, hade lärt mig avsky uppträdde med en värdighet som gjorde att jag skäm-

des över mitt hat. För ett ögonblick syntes det andra livet som Martin McGuinness kunde ha haft i hans ansikte. Han var befälhavare i den Irländska Republi-kanska Armén den dagen 1972 men tisdagen den 15 juni såg han ut som den flugfiskare han är, inte den beväpnade man han blev ... en lärare, inte en terrorist ... en vice försteminister av högsta klass.

Både McGuinness och Gerry Adams, Sinn Feins ledare, verkade medvetet undvika ett stridslystet ordval och försökte inkludera de döda från andra grupper under minnesstunden. Det var ett fåtal unionister som var missnöjda med att undersökningen (som utfördes på uppdrag av premiärminister Tony Blair

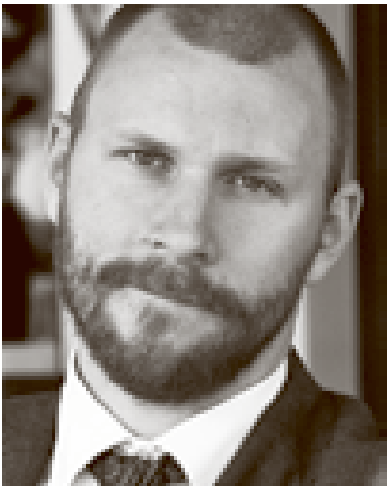
... så är det detta: det går fort att förändra saker till det sämre och det tar lång tid att ändra dem till det bättre, men det går. Det går på riktigt. Det tar flera år av tjuvstarter, krossade hjärtan och bakslag och, det mest tragiska, fler människor dödas. Men visionärer och risktagare och – ja nu säger jag det – hjältar på båda sidor kan hjälpa oss att komma dithän att förändringen inte bara är möjlig utan oundviklig.

En fotnot (ett komiskt inslag), November 1983:

U2 är i en studio i Dublin och spelar sin nya låt "Sunday Bloody Sunday" för skivbolaget. Melodin är bra men texten, om man ser det nu efteråt, kommer oartikulerat från hjärtat. Det är en liten sång som försöker men misslyckas med att kontrastera stora begrepp ... försoning med förlåtelse ... "Bloody Sunday" med Påskdagen. Låten kommer att sjungas varhelst det finns rockfans med hockeysfrilla och ilska, från Sarajevo till Teheran. Med tiden kommer texten att ändras och bli längre. Men här med skivbolagets cockney-chef vid låtens tillblivelse, tystnar hela BB när mannen utbrister att babyn är "en hit". ... med ett förbehåll: "Ta bort 'bloody'. 'Bloody' funkar fan inte i radio."

© 2010 Bono/The New York Times

Kalle Lind

Människor som gått till överdrift: Morgan Olofsson

Ibland går folk för långt. Ibland brer folk på. Ibland tar folk i. Ibland blir det liksom för mycket, för lite, för stort, för ogenomtänkt och för fnoskigt. I boken ”Människor som gått till överdrift” lyfter skriftställaren Kalle Lind fram en skara människor som gått längre än nån bett dem om.

En av de konstigaste intervjuer jag har läst finns i tidningen Föräldrar & barns specialnummer från sommaren 2009. Den är konstig av flera skäl, men främst förstås genom sina konstiga slutsatser, sina konstiga frågor och sina konstiga svar.

Den intervjuade är nyhetsreportern Morgan Olofsson och ämnet för intervjun är hans tioveckorsbaby. Intervjuaren låter vi bli att skriva ut namnet på, men vi kan i alla fall konstatera att hon är något underdånig i sin relation till Morgan Olofsson.

För att förstå varför hon är det måste vi förstå vem Morgan Olofsson är. Morgan Olofsson är en Seriös Journalist. Han har jobbat för de tunga respekterade medierna: Svenska Dagbladet, Ekot, Rapport, Aktuellt, nyhetsredaktioner som producerar riktiga nyheter om krig och aktier och politiska utspel. Morgan Olofsson har dessutom varit det finaste en Seriös Journalist kan vara: Utrikeskorrespondent. I reporter-världen finns inget som ger högre status än att stå på Röda torget i överdimensionerad krimtermössa och säga saker som ”den dalande rubelkursen oroar förstås Putin” och avsluta med att dramatiskt artikulera sitt namn.

2007 blev Olofsson det allra finaste man kan bli som svensk journalist: chef för Rapport.

Att Olofsson alltså är creme de la creme de la Pressklubbsmedlem kan således förklara tonen i Föräldrar & barn-artikeln. För en svensk journalist måste det vara detsamma att träffa Rapport-chefen som det är för en katolik att träffa påven eller för en nörd att träffa han som spelade Chewbacca.

Intervjun handlar främst om spädbarnsmassage, något som Olofsson och hans fru visar sej praktisera på sin tioveckorsbaby. Att massera sitt spädbarn – det vill säga att försiktigt knåda barnets kropp – betraktas sällan som nåt konstigt. Tvärtom är det ett tämligen sunt tecken på en förälders kärlek till sitt barn, ett sätt att fysiskt manifesterar det ofattbara att den där grovpettingen framför Simpsons-reprisen blev en levande varelse.

Ändå tyder tonen i artikeln på att reportern kommit till intervjun med en molande känsla i magen att det skulle bli väldigt onaturligt att titta på när just Morgan Olofsson masserar sitt barn.

Som tur är kan hon lugna sej själv och den minoritet av läsarna som känt samma oro:

Det lustiga är att det känns lika naturligt att se honom utföra babymassage som att berätta om miljö, politik och brott på SVT.

Tar man begreppet ”naturligt” bokstavligt – vilket vi för tarvlighetens skull gör – så är det så klart betyd-

ligt mindre naturligt att sitta framför kameror och prata i mikrofon än att ta kärleksfullt i sin avkomma. Även primitiva varelser kan visa omtanke om sina ungar, men sällan ser man spillkråkor eller makaker berätta om industrinedläggningar.

Men Föräldrar & barn-reportern har en annan uppfattning om onaturlighet. Hon är (onaturligt) besatt av insikten att det inte är onaturligt att se en nyhetschef som tycker om sitt spädbarn. Hon måste förstå varför det inte alls är så onaturligt som hon uppenbarligen befarat att det hela skulle vara. Hon måste få veta och förklara varför det faktiskt känns fullt naturligt:

Babymassage är också en form av kommunikation visar det sig. Den är ordlös men väl så talande.

Aha! Det var därför. Det som gör att situationen känns så märkligt naturlig är

ett mycket kommunikativt vis:

Jag fick fotmassage av min mamma ända från jag var ungefär 20 år till jag var över 40 år. Det var helt underbart och gav en mycket fin kontakt.

Här, och bara här, börjar vi tassa in över onaturlighetens gränstrakter. Läs gärna citatet två gånger. Notera där efter hur frågorna börjar rada upp sej bakom pannbenet.

Morgan Olofsson – Seriös Journalist med Gedigen Bakgrund – började alltså få fotmassage av sin mamma i en ålder då han statistiskt sett flyttat hemifrån. Tog han sej hem till mamma i syfte att få fotmassage eller passade han på att bli tryckt på trampdynorna när han ändå lämnade in smutstvätten? Vi får väl förutsätta att Morgan inte fotmasserades av mamma i ett streck mellan tjugo och fyrti – det vore väl för onatur-

att hans fötter äntligen var uppmjukade då? Eller kan det ha varit då Morgans fru kom in i bilden? Kan hon tänkas ha gjort minen för ”nja, nu känner jag mej obekvämt” när Morgan aningslöst berättade att han bara skulle köra över till morsan för lite underbar och kontaktgivande beröring? Fick hon ta en snabbkurs hos svärmor för att kunna överta stafettpinnen och inte känna sej som femte hjulet?

Som sagt: frågorna bara väller över en. Men det allra konstigaste är förstås att Föräldrar & barn-reportern inte ställer en enda följdfråga på det uttalandet när hon så aktivt söker efter onaturligheter i Morgan Olofssons tillvaro.

Kalle Lind

”Jag fick fotmassage av min mamma ända från jag var ungefär 20 år till jag var över 40 år. Det var helt underbart och gav en mycket fin kontakt.” Morgan Olofsson

förstås att Olofsson är en så välbekant kommunikatör.

Man kan inte riktigt låta bli att fundera på vad reportern hade för slags föreställningar om Morgan Olofsson och hans pappaskap. Hade det verkligen känts naturligare för henne om hon kommit hem till Morgan Olofsson och han satt bakom ett skrivbord med allvarlig uppsyn och refererade riksdagsdebatter för tioveckorsbarnet?

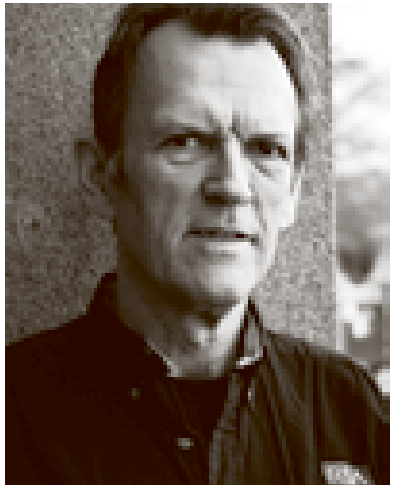
Det är dock inte reportern som står för artikelns konstigaste inslag. Det gör istället Morgan Olofsson själv. För rätt vad det är, apropå massage och kommunikation, säger han – antagligen på

ligt även för Olofssons – men det noggranna angivandet av år tyder ändå på en viss regelbundenhet. Hur löstes schemat under de perioder Olofsson var kommenderad utomlands? Flögs mamman till Moskva för fotklämmande på Rapport's bekostnad? Utgick traktamente?

Och varför var det bara mamma Olofsson som stod för masserandet? Föresvävade det aldrig Morgan att gengälda tjänsten? Eller var det där han drog sin absoluta onaturlighetsgräns?

Och varför slutade de just i samband med fyrtiårsdan? Kände Morgan

Thomas Millroth

Slår våra hjärtan i samma valstakt nu som förr?

Känsloarkeologi? Låter det skumt? Visst.

Tänk om vi kan spåra, hur man kände för hundra år sedan, tvåhundra år eller kanske bara femtio år sedan, genom att noga lyssna på musik. Litet i alla fall. Hur spännande skulle inte det vara.

Bara för att ni ska förstå vad jag menar vänder jag mig till alla jazzfanatiker. Visst har ni sett filmen från TV-programmet Sound of Jazz från 1957, där bland andra Billie Holiday och Lester Young är med? Ok, jag tänkte väl det. Ni andra kan klicka in er på webben och se fram mot en fantastisk musikupplevelse.

Har ni gjort det? Bra, då fortsätter jag. Sorgset vemodiga ”Fine and mellow” med all sin saknad och bluesiga omöjlighet tonas in. Holiday är bara några och fyrtio men sliten. Rösten är fylld av mörk erfarenhet. Så fyller blåsarna i bakom henne, då hon hör Lester Young flämta till i saxen ler hon och jag hör hur sången fylls av ny innerlighet. Första solot efter

”Rösten är fylld av mörk erfarenhet. Så fyller blåsarna i bakom henne, då hon hör Lester Young flämta till i saxen ler hon och jag hör hur sången fylls av ny innerlighet.”

Holidays lamento tas av Coleman Hawkins. Det är virilt, tröstande – och avskryvart. Majestätskt förkunnar hans tenorsax: ta’re lugnt lilla gumman, det här fixar jag! Bort tonar hans starka rakvatten, när Lester Young med möda lyfter luren till munnen. Han har stora påsar under ögonen och befinner sig i fysisk utförsbana. Håret ligger blankt bakåtslickat. Har han nyss duschat och gjort sig fin för att övervinna sin oro? Oron att alls kunna blåsa, att tonen ska spricka, att han trycker fel på klaffarna, att hans andetag inte ska räcka till för all den sorg, erfarenhet och hudnära känsla han har för Holiday. Skört blåser han de ödsligaste toner genom klockstycket. Efter åtta enkla taktar är det slut, han har inte berättat om tröst men hjälplöshet. Precis de enkla toner han behövde böja i sin personliga grammatik fann han.

Bättre blev det aldrig. Och mitt hjärta blöder i 1957-takt varje gång jag hör Lester Youngs korta solo.

Förlusten är ett tema i den expressiva jazzen. I USA odlas starka känslor i litteraturen. Patti Smith förstås. Eller varför inte Steven Dalachinsky, som i ”The Final Nite & Other Poems” seismografiskt har följt saxofonisten Charles Gayles hjärtskärande, uttrycksmättade spel 1987-2006 (Ugly Duckling Presse). Helt i linje med Gayles egen utsaga, att han ”inte försöker spela musik – utan vill bevisa en ståndpunkt”, försöker författaren översätta de toner som brukar spruta ur luren, han vill ana strukturer och ställningstaganden i abstrakta formler. Han gör det lysande.

närma oss verket har pianisten Glenn Gould spelat det virtuost och koncentrerat i snabbtempo under 40 minuter. Det är intensivt som Keith Jarrett. Men skulle detta vibrera av 1700-talets känslsamhet? Knappast. Alltså mer Gould än Bach. Mer 50-talsjakt än 1700-tals-förundran.

Nu närmar jag mig min känsloarkeologis inbillade smärtpunkt, när mäs-tercembalisten Andreas Staier gjort ”sina” Goldbergare på 78 minuter!

Där finns tid, möjlighet att dröja vid detaljerna. Inga hastighetsrekord, men brett klingande melodivariationer, där allt begrundas i ett slags naiv innerlighet. Omtagningar är legio, som om han vill fråga oss, om vi verkligen hörde det här, lyssnade ni till denna vändning? Och jag kommer att tänka på en annan barockkänsla som förmedlats åt oss, och som ännu slår sina hjärtslag. I 1694 års psalmbok finns Israel Kolmodins så ofta sjungna ”En sommarvisa”, aktuell så här års: ”Then blomstertid nu kommer/ Med lust och fågring stor./ Nu nalkas liufwe sommar, / Tå gräs och örter gror./ Then blida sol vpvärmer / Alt hwad har varit dött;/ Tå hon oss skriker närmar, / Blir thet på nyjo födt.” Generationer skolbarn har smakat på varje ord. Och plötsligt hör jag Bachs Goldbergvariationer sjunga livets lov ur Andreas Staiers rika cembaloklang. Jag tror faktiskt jag upptäckt något. Och slår upp fönstren mot den molniga himlen, samtidigt som cembalorummet vibrerar av de naivaste känslorna till livets lov: ”Man hörer foglar siunga / Med mångahanda liud;” Så Kolmodin, så Bach, så Young...

Thomas Millroth

N.Chomsky

(Noam Chomskys nya bok Hopes and Prospects har nyligen utgivits. Chomsky är professor emeritus i lingvistik och filosofi vid Massachusetts Institute of Technology i Cambridge, Mass.)

Översättning: Lotta Askaner Bergström

Det verkliga hotet ombord på Freedom Flotilla

Israels våldsamma attack på skeppet Freedom Flotilla som transporterade humanitär hjälp till Gaza chockade en hel värld. Utan tvekan är det ett allvarligt brott att kapa båtar på internationellt vatten och döda passagerarna.

Men det är ingen ny förbrytelse. Israel har kapat båtar mellan Cypern och Libanon i flera årtionden och dödat eller kidnappat passagerarna. Ibland har de hållits som gisslan i israeliska fängelser.

Israel förutsätter att de kan begå sådana brott helt ostraffat eftersom USA tolererar dem och Europa för det mesta följer USA i spåren.

Som det så riktigt står på ledarsidan i The Guardian den 1 juni: "Om beväpnade somaliska soldater igår hade bordat sex fartyg på internationellt vatten och dödat tio passagerare och sårat många fler, skulle Natos operationsstyrka vara på väg till Somalias kust idag." I det här fallet måste Natos medlemmar enligt Natofördraget komma till sitt medlemslands – Turkiets – undsättning när det blir attackerat på internationellt vatten.

Israels förevarandning för attacken var att Freedom Flotilla transporterade material som Hamas kunde använda till att bygga bunkers för att kunna skjuta raketer in i Israel.

Det är ingen trovärdig förklaring. Israel hade utan svårigheter kunnat eliminera hotet om raketer på fredlig väg.

Det är viktigt att känna till bakgrunden. Hamas förklarades vara ett betydande terroristhot när de vann ett demokratiskt val i januari 2006. USA och Israel trappade upp sina bestraffningar mot palestinierna, denna gång för att ha röstat fel.

Resultatet blev belägring och sjöblockad av Gaza. Belägringen intensifierades i juni 2007 när Hamas fått kontroll över området efter ett inbördeskrig.

Det som beskrivs som en militärkupp av Hamas var i själva verket anstiftat av USA och Israel; det var ett klumpigt försök att ominnetgöra valet som förde Hamas till makten.

Detta har varit allmänt känt åtminstone sedan april 2008 när David Rose

rapporterade i Vanity Fair att George W Bush, säkerhetsrådgivaren Condoleezza Rice och hennes sändebud Elliott Abrams "stöttade en beväpnad styrka under Fatahs ledare Muhammad Dahlan vilket ledde till ett blodigt inbördeskrig i Gaza. Resultatet blev att Hamas har fått en ännu starkare ställning."

Hamas utförde terrordåd som att skjuta raketer in i näraliggande israe-

terna, är solklar: Ett land har rätt till självförsvar bara när alla fredliga vägar har prövats. I det här fallet hade man inte ens försökt gå några fredliga vägar, trots – eller kanske på grund av – att det fanns all anledning att hoppas att de skulle fungera.

Invasionen var alltså en rent kriminell aggression, och detsamma gäller när Israel tog till våldsamma metoder mot flottiljen.

”Internationell lag kan inte påtvingas mäktiga stater, om inte de egna medborgarna gör det. Det är alltid en svår uppgift, särskilt när en högröstad opinion hävdar att brott är lagliga”

liska städer – givetvis var det kriminellt, även om det bara var en liten bagatell jämfört med de brott som USA och Israel rutinemässigt begår i Gaza.

Juni slöt Israel och Hamas ett avtal om eldupphör. Den israeliska regeringen erkänner officiellt att fram till att Israel bröt avtalet den 4 november samma år när de invaderade Gaza och dödade några Hamas-anhängare, sköt inte Hamas en enda raket.

Hamas föreslog att eldupphör skulle återupptas. Israels kabinett diskuterade erbjudandet och avvisade det till förmån för invasionen av Gaza som inleddes den 27 december och skördade många dödsoffer.

Israel har, precis som alla andra länder, rätt att försvara sig. Men hade Israel rätt att använda våld i Gaza med självförsvar som ursäkt? Den internationella lagstiftningen, även FN:s deklaration om de mänskliga rättighe-

internationella beslut och överenskommelser och istället själva diktera en lösning som grundar sig på israeliskt militärt övertag.

Freedom Flotilla motsatte sig den hållningen och därför måste den ominnetgöras.

Ramarna för att lösa den arabisk-israeliska konflikten har funnits sedan 1976 då arabstaterna i området introducerade en resolution av FN:s Säkerhetsråd som krävde en tvästatslösning vid den internationella gränsen, med alla säkerhetsgarantier från FN-resolution 242 som antogs efter juniorkriget 1967.

I allt väsentligt stöds principerna av nästan hela världen, bland annat Arabförbundet, samarbetsorganisationen Organization of Islamic States (där Iran ingår) och berörda aktörer som inte representerar en stat, inklusive Hamas.

USA och Israel har alltså gått i spetsen för ett avvisande av en sådan lösning i tre decennier, med ett viktigt och mycket belysande undantag: Under president Clintons sista månad i ämbetet, januari 2001, initierade han förhandlingar mellan Israel och Palestina i Taba i Egypten. Man kom mycket nära en överenskommelse, enligt deltagarna, men då avslutade Israel förhandlingarna.

Idag lever de grymma följderna av den strandade freden vidare.

Internationell lag kan inte påtvingas mäktiga stater, om inte de egna medborgarna gör det. Det är alltid en svår uppgift, särskilt när en högröstad opinion hävdar att brott är lagliga, antingen i klartext eller genom att i tysthet tillämpa en kriminell struktur – vilket är mycket mer försåtligt för då blir de kriminella handlingarna osynliga.

Distribuerad av The New York Times Syndicate
© 2010 Noam Chomsky

SÅNG OCH MUSIK, TEXT OCH GRAMMATIK

Kära läsare, Idag tänkte jag för en gångs skull påtaga mig gnällspikens roll. Det är ett smutsigt arbete, men någon måste göra det.

Mitt gnällande denna gång gäller sångtexter. Nu kanske du omedelbart invänder: "Nej men snälla människa, sångtexter måste väl ändå få vara i fred för gnällspikar, bättrevetare och språkpoliser." Om du säger så, delar jag inte din uppfattning.

Även sångtexter måste kunna vara logiska, glasklara och språkligt riktiga, inte bara känslösamt flummiga eller drypande. Jag ska gärna ge några exempel! Minns ni Style? De skrev en låt om hur det var att färdas mellan England och Frankrike.

Närmare bestämt gick båten mellan Dover och Calais. I deras poplåt hette det "mellan Dover Calais". Vi var många som skrek "mellan Dover OCH Calais".

Denna formulering hade inte passat rytmen. Man hade fått skriva om hela rasket om det skulle bli grammatiskt korrekt. Och det hade man nog varken tid, råd eller lust med.

Östen Warnerbring, denna glade skänksångare och klarinettist, hade framgång med en låt, "Du borde köpa dig en tyrolerhätt" (både titel och första textrad), som innehöll frasen "bara därför att locka dig till skratt".

Jag vill inte märka ord, men här har vi ett solklart grammatiskt fel.

Antingen "bara för att (bafatt) locka dig till skratt" ELLER "därför att jag vill locka dig till skratt", men då hade det blivit knepigt med rytmen igen.

Även i gamla folkvisor, ringlekar och liknande förekommer märkligheter.

Den kända dansvisan "Karusellen" innehåller mot slutet formuleringen "nu går det så bra/för Andersson och Pettersson och Lundström och jag". Hmm... Heter det verkligen "för jag"?

Kommer ni ihåg ABBA? Det var två kvinnor och två män som framförde låtar som männen hade skrivit och komponerat. Ni måste komma ihåg dem – de var väldigt framgångsrika i många länder.

Texterna var på engelska, eftersom konsumenterna förväntades förstå det språket.

Det är inte så lätt att skriva på engelska, om man är svensk.

En gång sjöng de: "Money, money, money, must be funny in a rich man's world". Funny?

Menade de verkligen att det var komiskt/lustigt i en rik mans värld? Menade de inte "det vore kul att vara i en rik mans värld"? Och då borde det kanske ha stått "fun" snarare än "funny". Men då hade inte rimmat på "money". Nu kanske ni invänder: "Musiken är så bra, så det spelar ingen roll vad de sjunger."

Jag delar inte denna uppfattning.

I den anglosaxiska kulturvärlden finns det ett ut-

tryck som (litet ogrammatiskt) lyder: "Winner take all", vilket betyder att den som vinner får rubbet. Hos ABBA görs det spikade uttrycket om, och blir: "The winner takes it all". Man kan diskutera om detta är medvetet, och om det är en förbättring.

Om vi så bläddrar i visornas stora bok, och kommer fram till mera högtidliga visor och sånger, så kan man kanske ha petiga synpunkter t ex på "Du gamla, du fria".

I och för sig tror jag, att om du och jag stode högt uppe på ett berg vid havet en junikväll och Jussi Björling var där och sjöng "Du gamla, du fria" så skulle både du och jag bli rörda och känna nationalstolthet.

Likväl undrar jag vad andra versens textrad "jag vet att du är och du blir vad du var" mera exakt betyder. Vem är det som vet? Om Sverige ska bli vad det var, då måste man kanske berätta vilken tidsepok man tänker på. Karl XII:s tid? Vikingatiden?

Nästa gång ska jag försöka säga någon annan gren av vårt stora kulturträd.

Till sist undrar jag blott över det nya begreppet allsång. Man säger sig kunna sjunga en allsång. Allsång var tidigare en aktivitet – nu är det sång plus text. Bara därför att locka dig till sång!

Jonas Hallberg

KLASSIKER

Carlo Gesualdo de Venosa och det drama som utspelade sig när han dödade sin fru och hennes älskare och hur hans musik än idag låter modernare än den borde, blivit en underskön lovsång till den gud Gesualdo försökte blidka efter sin egenhändiga (och då för tiden hyfsat vanliga) rättskipning, eggjar vår fantasi och adderar dimensioner vid lyssnandet. När nu Naxos gett specialisten Marco Longhini möjlighet att ta sig an första volymen av madrigalerna, måste man applådera. Gesualdo-skivor har förvisso blivit vanligare på senare år, men denna utgivningsstart är ruskigt lovande, sinnligheten rinner nästan över, det här ska upplevas, denna tonsättarens direktlinje till Gud.

En annan italienare med en kanske inte lika färgstark bakgrund är Tomaso Giovanni Albinoni. Hur kan det männe kännas att vara känd för ett adagio man aldrig skrivit? På skivan "Homage To A Spanish Grande" möter vi utdrag ur hans opus 10 (försvunnet eller i alla fall okänt från mitten av 1730-talet fram till 1961), tidigare bara inspelat två gånger på skiva (först av Claudio Scimone, sedan Claudio Astroni trettio år senare) från Collegium Musicum 90 under Simon Standages ledning. Framförandet hade förtjänat att inkludera alla tolv konserterna med skiftande soloinstrumenter och man undrar varför fyra saknas – och om det kommer en singel som uppföljare med dessa?

Mer sakralt: två volymer har hunnit komma i Naxos' utgåva av något som verkar bli en komplett sådan av Haydns mässor. Senaste ihågkomna försöket var Gardiners utmärkta tolkningar, men J. Owen Burdick och hans New York-baserade styrkor var en relativt ny bekantskap, men en trevlig sådan, även detta bådar gott, här finns mycket detaljrikedom och välldjud att koncentrera sig på, eller bara följa med flödet. Gardiner känns fortfarande mer hel i sina tolkningar, men Burdick ger honom en match och klokast är nog att ha båda, plus ett explock av t.ex. Nelson-mässor av Swarowsky eller Rossi eller Bernius.

Avrundande med det Bach-tolkande geniet Viktoria Mullova som tillsammans med Kristian Bezuidenhout hoppligen tagit sig an alla Beethovens violinsonater, en sprudlande cd med sonat 3 och 9 visar vägen och antyder att det vore skam att inte spela in alla, göra en liten box – och just Bach är nog det som avslöjar, att Mullova sedan hon upptäckt de tidstrogna tolkningarnas möjligheter tillför något ännu

mer eget även när hon ger sig på modernare (näja) musik som Beethoven, en förbehållslös rekommendation.

Och till sist: en helkväll på operan, ju mindre känt från barocken desto bättre, börjar det nästan kännas när man lyssnar på Antonio Vivaldis Armida al campo d'Egitto vant styrd av Rinaldo Alessandrini på pulten. 1718 första gången, 1738 åter upptagen på repertoaren och sedan tystnad, förutom ett eller annat försök med uvertyr. Föreliggande inspelning är den första kompletta och då ska man veta att den andra akten av de tre är återskapad (av musik från andra operor och nyskrivna recitativ), för partituret, det kompletta, har förkommit. Det är än en gång Tassos *La Gerusalemme liberata* som står modell och källa att ösa ur i Giovanni Palazzos libretto och Alessandrinis hoptotade andra akt (han fick förvisso musikologisk hjälp) ger en fascinerande helhet, den sista venetianska operan och början på något nytt – och det är det minst kända som är det mest fantasieggande, en nyupptäckt sanning när det gäller den tidiga musiken.

Jan-Erik Zandersson

(En längre version finns på www.nya-upplagan.se)

Långvägen 18
Stockholm
0771 92 44 88
nordea.se

Jonas Ivarsson 0414-163 50
jonas.ivarsson@nordea.se

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Norden kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Foto: Peter Carlsson

Min bank vet vad jag menar med placering!

Vad vet din?

Färs & Frosta Sparbank

Kundtjänst 0415-173 00, www.fofspar.se

Den enda bank du behöver.

Nya Upplagan

Juli 2010

Poem/Dikt

25

GUNNAR DANILESSON

Söta Apelsiner Och Mörk Choklad

Han bodde med sin älskling i ett hus han hade byggt
Genom öppna fönster hördes hennes ljusa skratt
Där levde de tillsammans, allting kändes tryggt
Det var som en saga ur tusen och en natt
Hon älska' bara honom, allt hon ville ha
Söta apelsiner och mörk choklad

De såg vid horisonten en storm på väg mot land
Hon bad honom om något med en röst som var så klar
Han satt vid hennes sida, höll hennes varma hand
När vinden hade mojnät då fanns hon inte kvar
I en skål på bordet allt hon ville ha
Söta apelsiner och mörk choklad

Han vandrade på stigar över fridlyst alvarsmark
Log åt gamla minnen där han gick i ensamhet
Stannade vid kyrkan, hans längtan var så stark
Hade sagt i nöd och lust och tänkt i evighet
Han tog upp ur en påse, lade sen på en grav
Söta apelsiner och mörk choklad

Dikt/Poem

LEE RANALDO (SONIC YOUTH)

Casket Inductance

in pool try goblet or resuscitate
be domesticate be marshmallow
or Angeline unclothed
bothersome sandman in twilight
not Kant not Pawpaw but Babylon
not gumshoe maybe formica
it's Gail, not Bauhaus, on Antares
transitive lithography
comprehension is restrictive
cleft and categorized, florid
allegoric galvanometer
tweeze the Dow
do not wrestle
may snatch or detonate

SOPHIE ZELMANI

I Skåne
vid kusten

bryr jag mig inte om några dieter
längs havet
behövs inga lurar med musik

här tar jag inte tid
på mina promenader
här talar hjärtat
som om jag vore fri

här tror jag sannerligen på livet
på allt som finns omkring
överallt annars jag våndas
och tror på ingenting

här i Skåne, vid kusten
blir alkohol endast en dryck
jag önskar jag fick stanna
och leva mer av vikt

JOSEFINA SANNER

Älskade blomma...

Jag letar mellan träden som skymmer min sikt.
Jag tror inte du känner mig.
Jag stannar för regnet med alla frågorna
Jag leker med vindens alla svar, de du inte kunde ge, min förväntan förgäves.
En ström av tårar hoppas på morgonen.
Sökande mellan träden som skymmer min klarhet.
Jag vet inte vad som väntar men det här känner jag för väl.
Jag vet inte vad jag finner när skuggorna lägger sig ner, när kampen ger upp sig själv.
Vad finns kvar när träden är borta?
Vad finns då att hålla fast vid?
Det här känner jag så väl,
Det här känner jag för väl.
Vem hindrar mig?
Vilka är illusionerna så värda att älskas?
Vilka trampar upp mina spår som jag så envist följer, fast jag inte vill.
Vart ska jag gå när jag ingenting ser, när snön faller tätt för min syn?
Jag har bara dig nu och du har bara mig.
Nu ska jag öppna mig för dig och du har längtat efter mig och jag har blundat för din vädjan.
Du vill mig väl, det vet jag.
Om jag följer dig - håller du mig hårt?
Jag vågar ta några steg emot dig.
Jag förstår inte den stora kärlek du känner inför mig.
Den är allomfattande och levande.
Du älskar mig, du älskade blomma.

KULT

DUELLEN RETRO-DVD

Avdelningen för Jävligt Spännande
Filmer: Det finns en rad spänningsfilmer jag kommer ihåg när jag såg dem första gången, oftast under 1980-talet och alltid utan att veta något om handlingen, något om eventuella överraskningar, även om jag oftast kände till filmerna. Psycho, till exempel. Det enda jag visste om den, var att Janet Leigh skulle bli mördad i duschen. Jag hade INGEN aning om filmens Stora Överraskning eller att Leigh skulle stryka med innan halvlek. Jag höll på att skita knäck när jag såg filmen, sittande ensam i TV-rummet hos släkten i Sävedalen. Och då var jag ändå i sjutton-årsåldern eller så (jag tror inte filmen TV-visades innan mitten av 80-talet, fast jag kan ju ha fel). Vidare har vi Dan Curtis' TV-film om Dracula med Jack Palance i huvudrollen (fast den är inte lika spännande idag), vi har Robert Wises Det spökar på Hill House (jag tror jag skrek till på ett ställe) och så har vi Argentos Deep Red och dess slutscen där mördaren avslöjas på ett raffinerat sätt.

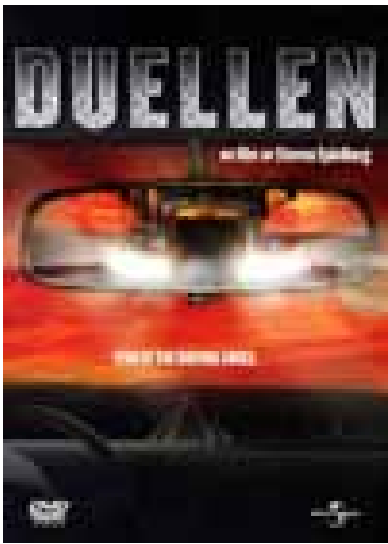
Och så har vi Steven Spielbergs bästa film - Duellen.

Jag skulle gissa att de flesta vill ha Hajen till att vara Spielbergs bästa film, men Hajen tillhör mitt livs största besvikelser - herregud, det var ju en vanlig sketen haj, och ingen Godzillastor firre som slukade kryssningsfartyg hela, vilket jag som liten gosse fått för mig.

Duellen, däremot. Än en gång satt jag ensam i TV-rummet på vinden, antagligen sent en fredag- eller lördagkväll, och det torde ha varit mitten av 80-talet. Det enda jag visste om filmen, var att Dennis Weaver - min barndoms hjälte i TV-serien McCloud - tydligen skulle jagas av en psykopatisk lastbilschaufför, och att Steven Spielberg regisserat. I mitten av 80-talet hade jag dock hunnit se en hel rad Spielbergfilmer, så den snubben var ingen nyhet för mig.

Spielberg hade regisserat ett par avsnitt av några TV-serier, när han 1971 tog sig an Duellen; en långfilmslång TV-film baserad på en novell av legendariske Richard Matheson (som intervjuas på bonusmaterialet) ur ett nummer av Playboy. I Europa gick filmen upp på bio i en version som förlängts med ett par scener för att inte kännas alltför kort, och det är denna version som finns på den här dvd:n.

Dennis Weaver, denne alltid så sympatiska man, spelar en handelsresande som plötsligt och helt utan anledning jagas av en gigantisk lastbil som försöker köra ihjäl honom. Det är allt. Större delen av de 86 minuterna består av att Weaver jagas. Man får aldrig se den mystiske lastbilschauffisen, man får

aldrig veta vad han är ute efter. Och det är jävligt spännande. I synnerhet om man aldrig har sett filmen tidigare. Som den gången då jag satt ensam på vinden en sen kväll. Jag hade hjärtat i halsgropen. Jag svettades lika mycket som Dennis Weavers rollfigur. Och hade vi fått se den mordiske förföljaren, hade säkert denna skräckstämning försvunnit helt och hållet.

Steven Spielberg kommer aldrig att bli bättre än han var när han debuterade med denna minimalistiska thriller.

Dessutom hade ju Dennis Weaver mustasch.

Pidde Andersson

Gråtandes barn

5 juni - 22 aug
Ellen Trotzig (1878-1949)

Ystads konstmuseum presenterar en stor sommarutställning med Ellen Trotzigs viktiga konstnärskap som till stor del ägnat sig åt att tolka det österlenska landskapet.

Bild: Carl Boutard

RoomFive, 2:a vån
Ellen Trotzig stipendiater
Carl Boutard (stipendiat 2010)
möter Ellen Trotzig.

En utställning med ett axplock av unga konstnärer som under senare år tagit emot Ellen Trotzigs stipendium. Utställningen lyfter särskilt fram en av årets stipendiater Carl Boutard och låter honom ingå i ett möte med Trotzig.

Extra öppet under sommaren 28 juni - 13 augusti:
mån - fre 10-17, lör - sön 12 - 16.
Övrig tid tis-fre 12-17, lör-sön 12-17.

0411 - 577 285
www.konstmuseet.ystad.se

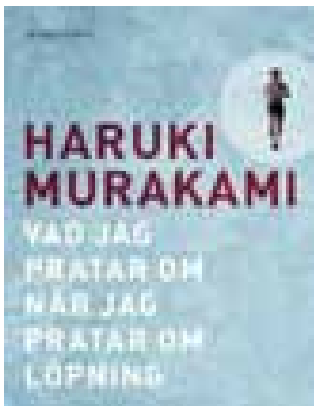

Bild: Käseberga strand 1929, foto Malmö Konstmuseum

Ystads konstmuseum

BOKRECENSION

Vad jag pratar om när jag pratar om löpning
Haruki Murakami
Norstedts

När jag i början av 2009 läste Haruki Murakamis bok om löpning gav jag mig ut för att springa för första gången på ett par år. När jag nu läser den svenska översättningen kan jag inte låta bli att snöra på mig skorna igen. Det är så Murakamis bok fungerar bäst: som inspiration att röra sig för stillasittande boknördar. Den som förväntar sig förklaringar och kopplingar till Murakamis romanbyggen blir däremot besviken.

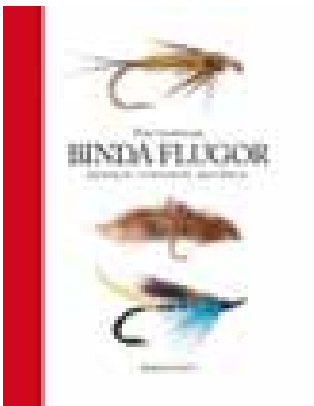
Med romaner som Norwegian Wood, Fågeln som vrider upp världen och Kafka på stranden har Haruki Murakami blivit välkänd runt om i världen. Han har sällan ställt upp på intervjuer och läser man någon av dem han faktiskt har gjort får man en känsla av att man inte kommit speciellt nära honom. Därför skulle den här boken kunna vara intressant. Men särskilt nära författaren kommer man inte i den här boken heller. Om maraton lär man sig däremot en del. Haruki Murakami springer årligen ett maraton.

Murakami lever ett sällsynt tråkigt liv. Han erkänner det själv. Självbiografiska böcker av manliga författare brukar ha en tendens att uppröra med sin bufliga manlighet medan man samtidigt finner dem intressanta och synnerligen litterära. Murakamis bok är mer faktabaserad och torr. Här finns inga otrohetsaffärer och skildringar av dåliga tider (när Murakami möter en motgång tvingar han sig bara att springa lite längre sträckor och sedan känns allt bra igen).

Kopplingen till skrivandet är ganska vag. Murakami är helt enkelt lite för hemlig för att avslöja något om hur de olika böckerna är skrivna. Hans två första romaner skrevs på nätter, under en tid då Murakami drev en jazzklubb. Samtliga böcker efter det har Murakami skrivit disciplinerat vid regelbundna tider på förmiddagar. Murakami skriver att han använt ett knep som Hemingway använts sig av, nämligen att lägga ner pennan mitt i ett flöde, för att enkelt kunna påbörja arbetet dagen efter. Mer detaljer än så får man inte om skrivandet. Men Murakami berättar att syftet med att arbeta så disciplinerat som författare är att kunna erbjuda sina läsare så bra böcker som möjligt. Och syftet med att springa? Tja, jag springer, därför är jag till, motiverar han själv under ett maraton.

Jerker Kaj

Binda flugor
Peter Gathercole (övers. Thommy Gustavsson)
Norstedts.

Är du lite sugen på att börja eller är du redan biten av flugfiske? I vilket fall som helst bör du nog införskaffa denna bok snarast. Som redan inbiten flugfiskare har man ju plöjt igenom åtskilliga handböcker om flugbindning i sina dagar men har ännu inte stött på någon som så ingående beskriver material och tekniker i flugbindningens mystiska värld. I snyggt fotografi visas alla material och moment med logiska förklaringarakt igenom. Dessutom anges på ett enkelt sätt vilka fiskar som skulle kunna tänkas attraheras av dessa skapelser. Även de mest komplicerade mönster blir lättförståeliga och med lite övning fixar nog den mest ovane knypplare att få till någorlunda representativa betesimitationer. Har du behov av att skaffa dig en hobby, börja här. Du kommer inte att ångra dig! (Din familj däremot...)

Tord Johnsson

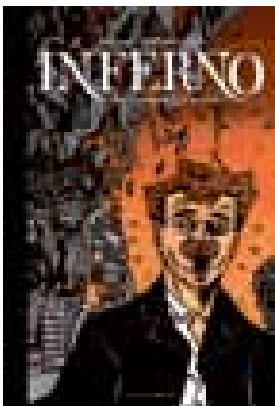
Jag är Ozzy
Ozzy Osbourne med Chris Ayres
(övers. Linnéa Olsson). Norstedts förlag

"Hågkomster ur ett dåligt minne" heter den legendariska svenska sångerskan Monica Zetterlunds memoarbok hon skrev ihop med Tom Alandh 1992. Det skulle också mycket väl kunna vara titeln på hårdrockslegenden John "Ozzy" Osbournes självbiografi. Det heter ju även att ingen som överlevt 70-talets rockexesser minns något av detta mytomspunna årtionde. Själv reserverar sig författaren nästan direkt och menar att det som han upplevt inte nödvändigtvis behöver överensstämma med verkligheten eller det som de som också var där när det hände minns. Vi får följa Ozzy från sin uppväxt, via Black Sabbath, sin solokarriär och in i den legendstatus som han ju faktiskt numera har. Han gör sig inte till utan verkar på något sätt vara densamma trots att han uppnått både ära och berömmelse. Kanske har det med hans arbetsklabbaggrunde eller att han mobbas som barn att göra. Där ger boken få svar. Annars är den välskrivnen och jag misstänker att Chris Ayres fått både locka och pocka för att få ihop denna nära på fyrahundra sidors lilla tegelsten. Boken är föredömligt översatt av rockskribenten Linnéa Olsson som har ett fint öga och öra för språk och nyanser. "Jag är Ozzy" kan jag varmt rekommendera.

Jerry Prütz

August Strindbergs Inferno
Fabian Göransson
Kolik förlag

Man föreställer sig gärna kultur som ganska oföränderlig. Armerad med klassiker. Den är ett faktum att nära sig. Egentligen är det bara litteratur och konst som står där oberörd och oförändrad. Eller?

Musiken utsätts för ständiga nytolkningar, det finns inga riktiga versioner. Hur ska Beethovens femma egentligen låta? Ingen vet ett svar. Till skillnad från konsten kan tryckas. Här kan man slå upp en reproduktion i en bok eller gå på museum och titta. Fast inte ens det är riktigt säkert. Hur betraktar vi Mona Lisa, när hon blivit turistsouvenir, Marcel Duchamp har ritat mustascher på henne och hon dyker upp i det mest oväntade sammanhang. Vad möter vi då egentligen på Louvre?

Inte ens konsten går alltså säker. Litteraturen då? Där kan vi ju gå på biblioteket och låna eller stanna till vid en pocketshop och hitta en mjukbunden version. Och för all del leta rätt på texten på nätet.

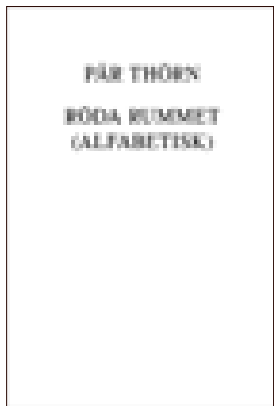
Det är ändå samma text. Men inte ens här går vi säkra. När jag var ung gosse köpte jag varje månad det nya häftet av Illustrerade Klassiker. Hamlet, Iliaden, Odysseus blev till gripande serietidningar, där jag rörd och ivrig panorerade mellan de dramatiskt tecknade rutorna. Då Hamlet dog, grät jag. Naturligtvis rusade jag till biblioteket för att läsa den riktiga Hamlet och snart hade jag sett en uppsättning av pjäsen. Och då vi i skolan läste Modersmålsläraernas Riksförbunds starkt förkortade versioner av Iliaden och Odysseus, tyckte jag sämre om dem än de Illustrerade Klassikernas tecknade variant, och läste de oavkortade böckerna av Homeros. Jag skakades om ännu mer av den sjungande hexametern än av bilderna.

Mycket riktigt stod det bakpå varje häfte av Illustrerade Klassiker: läs klassikerna, ungar! Och då menade de originalen.

Alltså, inte ens böckerna går säkra. Jag kom att tänka på detta, då Fabian Göransson presenterar en tecknad version av August Strindbergs Inferno (Kolik förlag). Den ursprungliga Inferno skrevs på franska 1897 och skildrar de dramatiska krisåren i författarens liv några år tidigare.

Det är självklart att Göranssons Inferno skiljer sig avsevärt från Strindbergs. Det är alltså inte en illustrerad upplaga av boken utan ett seriealbum. Skillnaden blir klar redan, då jag läser öppningen. Första kapitlet i boken från 1897 börjar med den suggestiva rubriken "Den Osynliges hand" och författaren tar avsked av sin hustru vid Gare du Nord i Paris. "Våra avskedsord: När ses vi igen? – Snart! återljödo ännu såsom icke tillstäddade lögner, eftersom en aning sade mig att det var för alltid." Hos Göransson blir det vardagligare, mer pratigt men bilderna får stå för den dramatiska scenografi, som ju Strindberg laddade varje ord med. Göransson har inte ens försökt behålla något av författarens språk. Det är

Röda Rummet (alfabetisk)
Pär Thörn
Drucksache

alltså en översättning av Inferno till serieform. En remix kan man säga. Vad vi alltså får på köpet är ett panorama över dåtidens Paris. Gestalterna, som är skuggfigurer i boken Inferno, träder här fram som ganska porträttlika seriegestalter, Edvard Munch, Paul Gauguin, Ida Ericson Molard och så vidare. Göransson har gjort förtjänstfull research.

Teckningarna fogar in sig i varandra från konsten kan tryckas. Här kan man slå upp en reproduktion i en bok eller gå på museum och titta. Fast inte ens det är riktigt säkert. Hur betraktar vi Mona Lisa, när hon blivit turistsouvenir, Marcel Duchamp har ritat mustascher på henne och hon dyker upp i det mest oväntade sammanhang. Vad möter vi då egentligen på Louvre?

Inte skall man jämföra, men ändå vill jag upprepa vad som stod på baksidan av Illustrerade Klassiker: läs klassikerna, ungar! För Strindbergs egen Inferno är en makalös resa i det inre buren av ett språk utan like, där varje mening tvättats i lut.

Somligt av Strindberg har satt sig i den svenska litteraturmärgen, spridd genom oändliga upplagor och versioner. Därför känns det ovanligt uppriskande, då Pär Thörn tar sig an Röda Rummet (Röda Rummet (alfabetisk), Drucksache). Det här är ingen översättning till annat medium, tvärtom. Om Göransson avlägsnade sig från Inferno, inte minst genom att undvika Strindbergs språk, tar Thörn sig an just språket. Röda Rummetts alla ord har sorterats alfabetiskt. Kapitel för kapitel upprepas alla glosor. Första kapitlet, det berömda "Stockholm i fågelperspektiv", inleds med "Advokatfiskalens, afton, aftonsång, aktier, Aktuarien, Aktuarien, Aktuaren, aktuaren, Aktuarens" och så vidare. Av Röda Rummet återstår en systematisk ordlista sorterad kapitel för kapitel. Det är knasigt och underbart underhållande. Jag kommer ihåg mina egna ungdomliga upptäckarsejourer i olika lexikon och ordböcker. Hur jag skratteat till konstiga ord och vändningar. Så också här. Och nog blir jag full i skrat, när jag finner arméer av konjunktioner på marsch över sidorna. Av Strindberg finns allt kvar – och ingenting. Tolkning? Nej – absolut inte som Fabian Göransson. Läsning? Ja, och mycket noga, närmast humoristiskt petnoga. Strindberg själv skulle kallat det knappologi – en av hans lysande neologismer för övrigt.

Och faktiskt! Snabbt slukade boken upp mig och jag fick en bultande lust att se efter hur Strindberg själv hade ordnat alla dessa ord. Läs klassikerna!

Thomas Millroth

FILMRECENSION

Beck – Levande begravn

Låt mig först börja med att diskutera svenska språket och missbruket av ordet «karaktär». Jag vet inte var det kommer från eller hur länge har det förekommit? Femton år? Tjugo? Jag kan inte påminna mig att det förekom när jag började skriva om film.

I förtexterna till Levande begravd står det att manuset är «baserat på Maj Sjöwall och Per Wahlöös karaktärer».

Så fan heller! Manuset är baserat på Sjöwall & Wahlöös gestalter; på deras romanfigurer. I filmen har dessa blivit rollfigurer. Dessa rollfigurer bör lämpligen besitta karaktärer för att bli intressanta, men om de verkligen har samma karaktärer som Sjöwall och Wahlöö har och hade låter jag vara osagt. Det är dock knappast troligt.

Att översätta det engelska ordet «character» med «karaktär» är så gott som alltid felaktigt; det är en anglicism. Om det nu inte är en gestalts personliga drag som åsyftas.

Nå. Jag har bara sett de Beckfilmer som biovisats. Jag har aldrig sett de som släppts direkt på DVD, jag har aldrig sett filmerna på TV. Alltså har jag bara sett några stycken i serien, och den senaste jag kollade var således I stormens öga, som jag gav en etta i betyg. De är nämligen oftast skitdåliga, de här filmerna.

Nu har vi kommit fram till vad som uppges vara den allra sista filmen i serien - åtminstone med denna laguppställning. Det skulle inte förvåna mig om man inom en snar framtid skapar en ny Beckserie. Varför inte med Pierre Lindstedt som Martin Beck?

Som oftast är fallet, är det Harald «Poiken med guldbyxorna» Hamrell - mordoffer i Kommissarie Späck - som regisserat Levande begravd, och det börjar faktiskt riktigt hyfsat med en tät prolog, i vilken Jessica Zandén i rollen som åklagare anländer till en bensinmack för att tvätta bilen. En maskerad man har gömt sig i baksätet och inne i biltvätten drog han Zandén, som senare hittas levande begravd i en sandlåda. Hon hinner dö innan man får upp henne.

Denna prolog berättas till större delen utan filmmusik och det känns som om man försöker närma sig skräckfilmen.

...Men därefter blir det genast sämre. Beck och Gunvald Larsson tror att det är ett MC-gång som ligger bakom, eftersom Zandén försökt sätta dit dem - men så hittas även en MC-ledare nergrävd i en lådda. Således är det en tosig seriemördare som är i farten, en person som verkar hämnas någon-ting. Frågan är bara vad, vad han är ute efter, och varför han medvetet sprider ledtrådar omkring sig. Beck hittar ett citat på en lapp, han tycker sig känna igen det och går till en bokhandel. Expedition vet vilken bok citatet kommer från och plockar fram boken. Märkligt nog verkar Beck inte känna igen boken. Men om han inte läst den, hur fan

kunde han känna igen en mening ur den?

Logik är inte den här filmens starka sida. Filmen har inga starka sidor alls. På sätt och vis är detta en svensk giallo - men stopp och belägg, vissa regler får man väl ändå hålla på? Här sitter man och gissar vem som är mördaren, och när denne väl demaskeras blir det ett antiklimax utan like. Fast det är ju lite kul att mördaren maskerar sig som mördaren i Arne Mattssons Mask of murder.

I början av filmen finns en rätt kul scen där Gunvald och unge, fegare polisen Oskar Bergman besöker en MC-klubb och Gunvald får agera Dirty Harry. Men i övrigt går storyn från A till Ö. Herregud, här finns till och med en klassisk Mördaren-står-bakom-kylskåpsdörens-scen!

Grannen som alltid tjafsar om stänkare dyker upp ett par gånger och är bisarr, i synnerhet under en dramatiskt scen mot slutet, då han omotiverat står i tamburen och viftar med en gurka och säger något om den finska gurkleken.

I vanlig ordning förstår jag inte vad det här ska upp på bio att göra. Det hela är rudimentärt och TV-mässigt, med mycket talking heads.

Dock är Levande begravd aningen bättre än I stormens öga. Detta är fungerande deckarunderhållning för dem som inte kräver så mycket. Och jag vet att många kollar på de här filmerna enbart för att se Micke Persbrandt som Gunvald Larsson.

Nu får tyskarna allt ta och hitta en annan, svensk deckargestalt och exploatera.

...När jag tänker efter är det förresten ingen större skillnad på Beck – Levande begravd och Kommissarie Späck. Beck är lite tråkigare, men det är väl allt.

Pidde Andersson

Killers

Förtexterna till Robert Luketics Killers får mig att tänka på Snobbar som jobbar. Det är sportbilar, det är franska Rivieran, det är splitscreen. Tyvärr saknas cool musik av John Barry. Men ändå.

Ashton Kutcher är Spencer Aimes, mördare i amerikanska statens tjänst och på uppdrag i Nice. Nice är också staden dit Jen Kornfeldt (Katherine Heigl) reser på semester tillsammans med sina föräldrar (Tom Selleck och Catherine O'Hara). Jen, som just har dumpats av sin pojkvän, springer på Spencer, de blir förälskade (i varandra, alltså) - och tre år senare är de lyckligt gifta.

Det är bara det att Spencer har aldrig berättat för Jen att han egentligen är en hemlig agent. Okej, han var en agent; han lade av när han fick ihop det med Jen. Slut.

Nej, nu ljuger jag! Jösses, vilket sketet pisslut det hade varit om filmen slutat så, eller hur? Nej, vad som händer är att Jen råkar få veta allt om sin makes förflutna på ett ganska våldsamt sätt. Av någon anledning finns det plötsligt ett pris på Spencers huvud - och flera av de människor i grannskapet de lärt känna de senaste åren visar sig vara infiltrerade lönnmördare som alla vill komma åt multimiljondollarpriset.

Så nu måste Jen och Spencer fly för glatta livet, alternativt ta käl på mördarna, i en lång serie komiska actionsekvenser.

Killers har alla de rätta ingredienserna för att vara en riktigt rolig actionkomedi. Synd bara att, tja, att den inte är speciellt rolig.

Jag gillar verkligen Katherine Heigl. Hon är attraktiv och hon är rolig. Hennes rollfigur Jen är attraktiv, älskvärd och rolig - jag skulle bli kär i henne om jag träffade på henne. Catherine O'Hara är otroligt rolig som Jens morsa, som aldrig säger nej till ett glas spanken. Tom Selleck har blivit märkbart gammal och det slog mig att han, öh, liknar ... Hitler?! En äldre, smält överviktig och plöfsig Hitler, förstås, och med större, snyggare mustasch. Men vad ska jag säga, det är ju Tom Selleck, i jösse namn, och Tom Selleck regerar vad han än gör.

Jag har aldrig riktigt gillat Ashton Kutcher. Visst, han kan vara rolig, men jag gillar inte hans tösedrengs-utseende. Han är ofta irriterande i irriterande filmer. När jag tänker efter är hans bästa film troligen Dude, where's my car? - synd att de aldrig gjorde uppföljaren, eftersom den skulle få världens bästa filmtitel någonsin: Seriously, Dude, where's my car?.

Kutcher är fel kille för rollen som agent åt regeringen, mördande Förenta Nationernas fiender. Han är för ung, han ser för pojaktigt ut, han är för mesig. Föreställ er någon som George Clooney i rollen, då hade det här kunnat bli en riktigt bra thrillerkomedi.

Scenerna i Nice i början är mycket bättre än resten av filmen. De är inspelade på plats - och franska Rivieran är förstås underskönt. Familjen Kornfeldt bor på Hotel du Cap, det superexklusiva, vansinnigt svindyra hotell på vilket superstjärnorna bor under filmfestivalen i Cannes. Där är jag förresten en gång den vidrigaste macka jag någonsin stoppat i mig. En bulle med lax och apelsinmarmelad. Mitt eget misstag. Fråga inte.

Men så fort de tar sig från Nice till Georgia, USA, skiftar berättelsen från romantisk komedi till actionkomedi, och av någon anledning fungerar det inte riktigt. Visst, jag skratteat till här och var, men inte mer. Historiens beståndsdelar passar inte riktigt ihop, det hela är alldeles för ologiskt och det förklaras aldrig riktigt varför allt sker, det glöms bort bland alla bilkrascher, smockor och pangande.

Pidde Andersson

I min vildaste fantasi

Jag hade inte den blekaste aning om vad det här var när jag bänkade mig på pressvisningen. Jag hade inte läst vad filmen skulle handla om, jag hade inte ens sett en trailer. Av filmaffischen att döma gissade jag på en vulgokomedid modell American pie.

...Och rätt svar visade sig vara något dött. Fast inte riktigt.

Jay Baruchel spelar Kirk, en tanig kille med inte så smickrande anletsdrag. Han jobbar i incheckningen på en flygplats och har blivit dumpad av sin flickvän Marnie (Lindsay Sloane), som han väldigt gärna vill ha tillbaka. Hon har dock hittat en annan; en redig dräng. Fast hon är inte intelligensens högborg själv. Till på köpet har Marnie och hennes nya kille omfamnats av Kirks föräldrar, så de umgås ofta med dem.

Men så anländer sofistikerade blondinen Molly (Alice Eve) till flygplatsen, med sig har hon sin ... ovanliga och frispåkiga polare Patty (Krysten Ritter). Alla män på flygplatsen knockas av Mollys skönhet, i synnerhet Kirk och hans slackerpolare.

Det bär sig inte bättre än att Molly glömmers sin mobiltelefon vid incheckningen. Kirk erbjuder sig att komma över till en fest på Andy Warhol-museet för att överlämna den. Det enda leder till det andra, och plötsligt har Kirk och Molly blivit ett vid första anblicken väldigt omaka par.

I min vildaste fantasi, i regi av unge britten Jim Fiel Smith, var betydligt roligare än jag trodde den skulle vara - jag hade inte förväntat mig något alls. Problemet är bara att den faller lite mellan två stolar. Dels är detta en traditionell romantisk komedi; pojke möter flicka och komplikationer uppstår - som sig bör när mannen av folket får ihop det med adeln, å la Notting Hill.

Samtidigt bjuds det på en hel del grov vulgohumor, varav en hel del är fantastiskt roligt - om man är lika infantil som jag och uppskattar spermahumor och pungrakning på film.

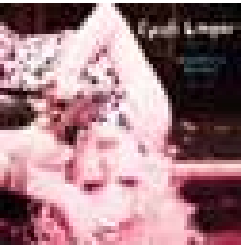
Grejen är att filmen inte blir tillräckligt flabbrolig - eller tillräckligt romantisk. Men som något slags mellanting tycker filmen dock tillfredställande. Jag tunkar den är väldigt underhållande.

Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka om Alice Eve. Hon liknar Pernilla Wahlgren och har alldeles för många och för stora tänder. Men ibland är hon hur snygg som helst. Sedan spelar hon en typ av tjej jag själv har en tendens att falla för och ibland har kortvariga förhållanden med, de blir aldrig långa eftersom de alltid är doomed till att börja med. Vi spelar i olika divisioner. Vänta nu här! Fan, den här filmens originaltitel är ju She's outta league! Uj...

Krysten Ritter må spela en bisarr brud här, men hon är allt en liten läckerbit. Och det övriga persongalleriet är också ofta härligt, med dumma white trash-släktingar och flängda polare. Filmens motsvarighet till Stiffler kallas Stainer (Tj Miller) och det absolut roligaste med honom är att han spelar i ett Hall & Oates Tribute Band. Och det är ju skiroligt.

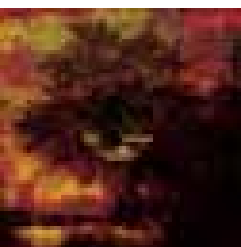
Pidde Andersson

SKIVRECENSION

Cyndi Lauper / Memphis Blues (Downtown/BAM)

Ja, du läste rätt... Cyndi Lauper (Girls Just Wanna Have Fun, True Colors, m.m.) har spelat in en bluesplatta, med munspel, blås och allt. Dessutom gör hon duetter med bl.a. BB King och Johnny Lang. Hur mixas då Cyndis flickröst (57år...) med ruffigt blues-komp? Riktigt bra faktiskt. Musiken har en autentisk tyngd och hennes röst har blivit lite raspigare med åren. Detta är alltså på riktigt, och det är riktigt bra dessutom. Cyndi alltid haft lätt för att nå in till hjärtat med sin musik och det gör hon absolut med denna platta. Hur som helst bevisar hon på många sätt att hon är en "färgstark" artist som klarar av att beröra på många plan!

Tord Johnsson

Movie Star Junkies / A poison tree (Voodoo Rhythm Records)

Jag hade stora förväntningar på deras nya platta efter deras fenomenala debut för 2 år sedan. Och det håller. MSJ har gjort det igen, snäppet bättre t.om. Det låter som en fortsättning på förra skivan och hitsen är med här också. Deras Blues-punk låter som en kombination av Gun Club och Birthday Party i perfekt symbios. Aggressivt och vackert med snygga cowboy/westernriff från en överstyrd gitarr som ligger ovanpå de andra instrumenten, ungefär som DAD gör, och tidiga Crime & the city solution. De skriver grymma låtar och framför dem med rätt energi och attityd. Stöktigt och vackert på samma gång.

Johan Stenström

Robyn / Body Talk pt. 1 (Konichiwa/EMI)

Något hände med Robyn i mitten av 00-talet. Från att ha varit en menlös poptej blev hon kvinnan hela dagen. Allt hon tog i blev guld tillsammans med artister som Kleerup, Röyksopp och Snoop dogg.

Att åka över Atlanten, rida på electrovågen och landa skivbolag var en hit.

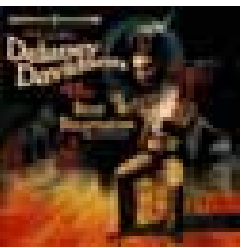
2005 startades Konichiwa Records och Body Talk pt. 1 är andra skivan från det egna bolaget. Men den kommer inte ensam. Totalt tre stycken Body Talk:s planerar Robyn att släppa i år.

Utan den vetskapen hade skivan känts snopet kort; åtta låtar, varav sex egna. Vi rör oss mellan driven nrj-pop och spännande electro. Öppningsspåret, som hör till den senare kategorin, är ett av de bättre (Don't fucking tell me what to do). Första singeln Dancing on my own är en pigg dansgolvsvältare.

Men det är när Robyn samarbetar med andra som det blir riktigt bra – och oväntat. None of dem, tillsammans med Röyksopp, är en fantastisk elektronisk kavalkad med lika delar minimalism som bas.

Bland alla speedade spår hittar man guldklimpen Hang with me i slutet. En miniballad med bara Robyn, piano och stråkar.

Linnea Uddenmyr

Delaney Davidson / Self Decapitation (Voodoo Rhythm Records)

En av Rockens bäst bevarade hemligheter har nu äntligen släppt sin debut. Delaney kommer ursprungligen från Nya Zeeland men flyttade till Europa, och blev polare med Reverend Beatman som han även spelat med. Därefter fortsatte han i Dead Brothers ett par år och åkte på turné med Holly Go-lightly och Woven Hand mfl.

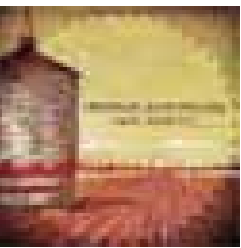
Delaney Davidson är egentligen sitt eget enmans band, men tar här hjälp av en massa vänner som är med och kompar. Dead Brothers givetvis, men även Woggles och Reverend Beatman mfl. Det är skitsvårt att beskriva musiken som är tidlös och fantasirik. Ett misch en masch av Country-Punk-Chanson-Brass-Trash-Vaudeville-Rockabilly-Blues. Det är dessutom mycket blås vilket för tankarna till magisk vaudeville cirkus. Som ett soundtrack till Houdinis uppvisningar. Det är slamrigt och filmiskt med morriconevisslingar och är otroligt snyggt alltihop. En fenomenal debut.

Johan Stenström

Haunted George / American Crow (In The Red LP/cd)

Haunted George får rock' n' roll att låta farligt igen, och det är verkligen inte lätt. Inte sedan Bryan Gregorys tid i The Cramps har jag hört så här mycket voodoo i gitarrtonerna. Även Roky Erickson får nu sällskap när vi talar om «Horror rock». Haunted george gillar att slå underifrån - Six feet under, närmare bestämt. Låtarna är skrivna «from beyond the grave» och det är som att han ligger i sin kista därnere och komponerar både text och musik. Han har ett flutet i Satans Cheerleader, Beguiled och Necessary evils och punkrötterna sitter i, fast nu i cowboyhatt o country-toner. Från att ha varit ett enmansband med George på sång, gitarr och trummor, tar han nu hjälp av Jimmy Hole, basisten från Necessary Evils som ger ett mer fylligt sound. När han inte spelar mardrömsmusik praktiserar han öken-voodoo i Mojave öknen, bygger likkistor och samlar på överkörda djur.

Johan Stenström

Legendary Shack Shakers / Agridustrial (Colonel Knowledge Records)

Sugen på lite hillbilly, country, rockabilly, punk, blues kryddat med Ministry gitarer alternativt polka eller joddling? Det är faktiskt inte lika utflippat som det låter utan mest ett bra ös med lite udda influenser. De här herrarna från den djupa södern i USA har väl helt enkelt agerat tvättsvampar och sugit åt sig allt de hört. Det finns under ytan en lite spöklik känsla av skrämmande allvar. Att sångaren J.D Wilkes beskrivits som en sydstatspredikant som har en Bibel i ena handen och ett glas stryk-nin i andra stämmer riktigt bra med hur det låter. Att de sedan är riktigt vilda live och kan «förstöra» vilket spelställe som helst är en annan historia.

Janne Falk

Johan Helmich Roman / Drottningholmsmusiken (Bis CD 1602)

Andrew Manze är en av barockspecialisterna som verkligen skurit ut en egen nisch. Hans tolkningar av Bachs violini-musik tillför mycken kunskap om vad Bach egentligen tänkte sig, men även som dirigent har han stor förståelse för vad som kan ljuda och vad som ljud. I vintras hörde jag honom dirigera Kungliga filharmonikerna i Haydn-symfonier och hans underfundiga mellansnack dröjde sig kvar lika mycket som hans sätt att kombinera det tidstroga med en mer uttalat romantisk orkester.

När han nu gett sig på ett av de verkliga portalverken i den svenska musiklitteraturen, som förtjänar en plats jämförbar med den Händels Water Music tillskansat sig i Storbritannien och som kanske både konserter av Corelli och Geminiani borde inneha: Johan Helmich Romans musik till Adolf Fredriks och Lovisa Ulrikas bröllop 1744, gemenligen kallad Drottningholmsmusiken.

Nils-Erik Sparf och Drottningholms barockensemble sände ut det bästa bidraget hittills 1994 på Musica Sveciae, den föredömliga miniantologin över den svenska musikhistorien (och som också satte fingret på Joseph Martin Kraus och påminde om att Roman också skrivit både soloverk och en liten Drottningholmssmusik också). Före det hade Stig Westerberg (1958), Ulf Björlin (1966) och Claude Genetay (1981), samt efter Anthony Halstead (1996) tagit sig an 1744 års största hit. Westerberg låter inte alls så bra som den borde (lp:n i mono låter bra, men cd:n har det uppenbarligen hänt något med, kanske vid överföringen från mastern?), Björlin är förvånansvärt spänstig, Genetay var den första svenska digitalinspelningen ö.h.t. och Hals-teads version med Uppsala kammarorkester minner mest om Manzes nya.

Manze travar på, det som skiljer Roman från Händel är väl att han är mer sparsmakad med effekterna och det passar Manze väl. Och Helsingborgs symfoniorkester är en duktigt liten orkester som passar bra här och som säkert passar ännu bättre i sentida Haydn-symfonier – men det här borde varit ännu mer to the point, med ännu mer spänst, som drottningholmarna lyckats med under Sparf, t.ex. Alls icke dåligt, men ändå fattas något, mer liv, mer variation – mer sensträngat? Tänk vad Manze kunnat åstadkomma med The Academy of Ancient Music i det här verket, i stället för helsingborgarna!

Kanske är det olaten Manze liksom andra barockspecialister lagt sig till med, att börja spela modernare musik, som satt sina tolkningsmässiga spår. Gardiner gör det, Herreweghe tar sig t.o.m. an Bruckner, trots att det finns så mycket tidig musik att utforska (någon utanför Polen borde ta sig an alla de kleinmeisters som finns där, t.ex.!). Eller varför inte barockpastischer som de från Michael Nymans partitur?

Ensemble 1700 under Göran Karlsson har spelat in Drottningholmsmusiken för snar utgivning av tyska skivbolaget cpo, jag tror nog det blir en mer spännande version och kanske mer i linje med det vi som bekänner oss till det HIP:a lägret ser fram emot efter Björling, Westerberg et cohortes?

Jan-Erik Zandersson

Laurie Anderson / Homeland (Warner/Nonesuch)

Laurie Andersons 40-åriga karriär innefattar performance, musik, spoken word, video och samarbeten med många av de stora på avantgarde-scenen. Mrs Andersons musik är tidlös, hennes första (och enda) hit "O Superman" (1981) skulle mycket väl ha kunnat vara producerad 2010. I de flesta fall turnerar artister med nytt material för att sälja ett nyligen släppt album, men Laurie Anderson gjorde tvärtom med Homeland: hon turnerade runt med nytt material för att förbereda inspelningen av skivan! Homeland ifrågasätter överheten på ett formidabelt sätt: här avhandlas USA:s utrikespolitik, tortyr, den ekonomiska kollapsen, urholkningen av den personliga friheten, medicinsk felbehandling, religion och cynism. Hon tvekar inte heller att ta upp USA:s innevänares blinda förtroende för myndigheterna, mediernas aptit på spektakel, den finansiella kollapsen och den därpå följande dominoeffekten på marknaden. Hon belyser även det faktum att vi dagligen matas med information om att världen blir hetare, trängre och farligare, och Antarktis svämmar över och att jordens resurser krymper. Men poängen är, att ingen vet om allt detta är fiktion eller inte, inte ens alla experterna som skapar alla problemen som naturligtvis bara experterna kan lösa. När skivan spelades in hade BP ännu inte sprungit läck, men händelsen har sin plats i låten "Only an expert", i vilken texten bara blir mer och mer absurd för varje gång man hör den. Amerikas identitet blotläggs i det episka storverket "Another day in America" med raderna: "The reason I really love the stars, is that we cannot hurt them", för att i nästa ögonblick konstatera: "but we are reaching for them". Jag sluter ögonen, gnuggar dem tills jag ser stjärnor och lägger mig i soffan, blickar upp på en stjärnhimmel och ledsagas av Mrs Andersons nerpitchade röst. Det borde alla prova.

Jerry Prütz

Sister sin / True sound of the underground (Sound pollution)

Sister Sin spelar old school hard rock i samma anda som gamla fina band som W.A.S.P, Mötley Crüe och andra typiska 80-talsband. Jag minns att jag sett dem som förband till Blackie Lawless och hans elakingar men då fick de finna sig att spela andra fiolen. Här på deras andra alster i tillplattad form så tar de sin musik ett steg framåt och det låter minst lika bra som de band de så ömt håller av. Sister Sins starkaste kort är sångerskan Liv som har en både rivig och omfångsrik pipa. Bandet jobbar hårt, ser bra ut och har ett gäng överstarka låtar så jag ser inte riktigt varför de skulle misslyckas.

Jerry Prütz

Southern Culture On The Skids / Too Much Pork For Just One Fork (Kudzu Records)

En nyutgivning av deras sedan länge utgångna 2:a album från 1991. Den innehåller många mycket bra pärlor om livet på den skuggiga sidan. Och med det menas trailerparks, friterad kyckling, vita loafers, sex och liknande saker som förgyller livets enkla tillvaro. Till grund för de mycket underhållande texterna, som verkligen har glimten i ögat, handlar det om surf, rockabilly blues och country.

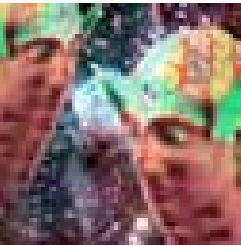
Musiken är lättsmält men har samtidigt den kvalitet som gör att den, trots 19 år på nacken, inte låter som något som borde kasserats för 18 år sedan. Det håller, och det håller riktigt jäkla bra än idag. Chicken anyone?

Janne Falk

Devo / Something for everybody (Warner)

Inte konstigt att Kurt Cobain gillade Devo eller att Lady Gaga är ett fan, och när Neil Young gav ut Trans förvandlades han till ett regelrätt en-mans-Devo! Och – det här är min högst personliga önskan: visst var Carolas klädsamma "Haute couture"-dräkt inspirerad av Devo's gula dräkter när hon slog igenom med "Främling" 1983! Nej, jag vet... men det är en rolig tanke. Däremot kan jag garantera att James Murphy i LCD Sound System har samtliga Devo-plattor och kan dem utantill. Att det gått 20 år mellan skivorna är oväsentligt, vilket de avhandlar i "What we do" där de förklarar att: "What we do is what we do, just different name but nothing new", och varför skulle de förändra sig? Devo har aldrig under hela sin karriär legat i fas med samtiden, de har ständigt befunnit sig i framtiden – sedan får man lov att etikettera bandets musik som robot-disco, Sci Fi-pop, eller ett Kraftwerk med humor(!), det spelar liksom ingen roll, vilket framgår med önskvärd tydlighet i "Fresh" där de recyclat gitarrfiguren från "Be Stiff". Devo låter precis lika rätt, eller fel, nu som då: "Peek-A-Boo", "That's Good" och "Whip It", skulle ha kunnat vara med. Införskaffa en röd Energy Dome, then whip it, and whip it good.

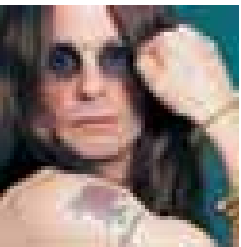
Lars Yngve

Silver Columns / Yes And Dance Universal

Johnny Lynch, a.k.a Pictish Trail från skotska Fence Collective och Adem Ilhan slår sina kloka huvuden ihop och åstadkommer ett album som emellanåt känns som Passion Pits äldre och lite allvarigare bror. Emellanåt som en aningen mindre hipp version av Simian Mobile Disco. Den utomordentligt finstämda Warm Welcome påminner i delar om den tiltalande lågmäldhet som genomsyrar Thom Yorkes mer än fyra år gamla Atoms For Peace från albumet Eraser.

På det hela taget är Yes, And Dance ett habitet elektropop-album. Det är framförallt när Ilhan och Lynch tonar ned ljudbilden och låter större fokus läggas på deras väldigt väl fungerande sångsamarbete som de är som bäst. Det känns dock inte fullkomligt realiserat; som om duon sitter inne med en större potential. En potential de inte till fullo lyckats tappa. Jag känner mig övertygad om att de vid framtida försök, om några sådana blir av, kommer göra just detta och bli exakt så bra som jag känner på mig att de kan vara.

Jan Erik Björkman

Ozzy Osbourne / Scream Sony Music

Ingen har väl missat att "the prince of darkness" och rockens bad boy nummero uno har en ny platta ute. Nytt är också att Zakk Wylde har lämnat över stafettpippen, näja, gitarrhalsen då till greklandsättade Gus G (tidigare i Firewind, Dream Evil, Arch Enemy) när The Oz tyckte att Zakk var lite för glad i öl och att han tenderade till att låta som Zakks band Black Label Society. Ett beslut som jag till fullo kan förstå.

Ozzy's senare plattor är inte mycket att yvas över utan de följer samma mönster med ett ganska hårt sound, någon ballad och gitarrspel som säkert håller amatörer sysselsatta i dagar för att lura ut varenda passage. Precis så är det även på "Scream" en platta som endast är en ursäkt för Ozzy att kunna dra ut på ännu en turné och spela de gamla klassikerna som vi alla älskar

Jerry Prütz

Illustration av Olle Ljungström

Juli

1,8 Borggårdsmusik,
Svaneholms slott

3 Konsert Möllevallen,
Skivarp

7,14,21 Allsång i stadsparken,
Skurup

10-11 Johannas Nostalgidagar,
Johanna Museet

10-18 Kultursommar på Teater
Kapija, Abbekås

www.skurup.se

Välkommen till Kiviks Marknad

Sveriges största Marknad - över 150 000 besökare 2009.

1000 knallar. Mat från all världens hörn.
Axels jättetivoli.

19 juli kl 15-24
20 juli kl 10-24
21 juli kl 10-17

Partyfabriken erbjuder:
Marinerade Kycklingspett med krämig potatisgratäng och grönsaker - Show - reserverad plats i tältet.
Endast: 70:-/person. Gäller vid förbokning.
Boka på: uk@partyfabriken.se eller 0768 84 88 88.
Boka med antal, klockslag (när ni kommer, senast kl 20), beställarens namn & mail eller mobil nummer (för bokningsbekräftelse).
1 MÅN AV PLATS, FÖRST TILL KVARNEN... SENAST KL 18 DAGEN INNAN.

19-21 juli 2010
kiviks marknad
www.kiviksmarknad.com

LOPPIS PÅ KIVIKS MARKNAD

Vi BJUDER alla barn/ungdomar (upp till 15 år) på **EN GRATIS PLATS**, 3 meter.

Där kan ni sälja era gamla leksaker, kläder, idrottsutrustning m.m.

Ta med eget bord eller filt som du lägger dina saker på.

Vårt krav är att barnen själva ska sköta försäljningen, detta som en **LÄRA FÖR LIVET**, **EN UPPLEVELSE** och **LÄRA OM EGEN FÖRETAGSAMHET!**

Samt, naturligtvis, en möjlighet för barnen att **tjäna lite extra sommarpengar.**

Naturligtvis får föräldrar/vuxna hjälpa till med dit och borttransporter.

Vill ni ha en GRATIS plats:

maila snarast till christer@roa.nu.

Uppge; Namn, födelsedata, vad ni ska sälja samt er mail och postadress samt vilken dag eller dagar ni vill ha gratis plats.

Öppettider och Försäljningstider:
se överst på sidan

Vi mailar senare en bekräftelse om mer information.

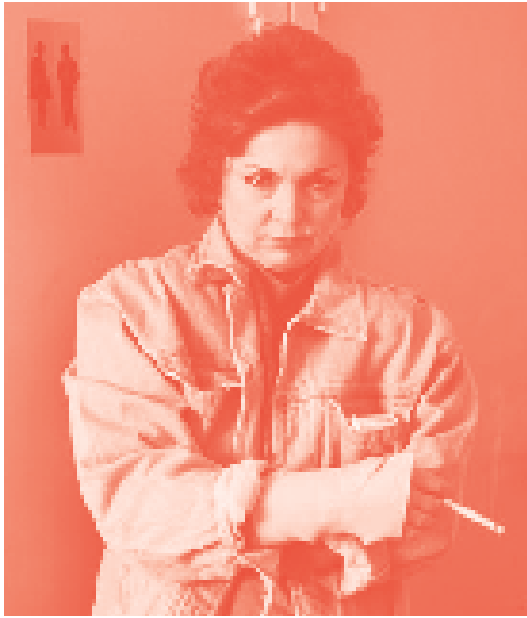

Humor

Irene-Gren

Du Irene. Vad tycker du egentligen om piercing och tatueringar? Jag har hört att du själv gav dig på att försöka tatuera in en sockerbeta på överarmen på en som jobbade på sockerbruket i Köpingsbro, med stoppenål och Pelikanbläck?

Lars Yngve. Jag gillar det. Har själv en. På höger skinka. En buss. En Mercedes-Benz O 350 RHD Turismo, 49 platser. Jag älskar att åka långfärdsbuss. Den var dyr som fan men värd varenda krona. Gjorde den jag en gång 93 när jag och Ingela va i Nyhavn. Bestämde mej på Pilen efter fem ubåtar. Jag kände mej lite deppig vid den tidpunkten för Kjell hade flyttat hem till min granne Danuta och tänkte att jag skulle unna mej den, att den skulle pigga opp. Och det gjorde den, fy fan vad det brände!
Ja, det var Börje Nilsson på bruket. Vi jobbade ihop där några år på golvet och en kväll drack vi en jävla massa Pisang Ambon på min inglasade balkong.
Han fick för sej att han skulle ha en sockerbeta på armen. Det var svårt, han ville ju inte sitta stilla jag fick surra fast honom med några skärp i en Baden Baden.
Han blev rätt nöjd men oss emellan ser den mest ut som en hundskit.
Va det nåt mer?

Jack-Åke, ständig praktikant

Avatar po DVD

Asså denna fimlen hannlar om en miletär som sitter i rullstol å som skickas ti en anna planet för å bli en sån lång blå typ. Wierd, typ... Asså kan han liksom styra denne länge blåe som egentlien skull vatt hans brosa men han dog. Asså bler han typ kär i en sån lång blå brud när han bler jagad å en massa konstia djur. Å sen bler de krig mellan mänskona å di blåe å han miletären krigar me di blåe å de vinner. Å sen blir han blå po riktet! Skitcoola effekter å sånt. Å skitlång!

\\m//\\m//\\m//\\m//

Ha de!
Jack-Åke, praktikant
jack_ake99@hotmail.com

Adi S. analysieren.

Historia:
- Tog du en dusch i morse?
- Fattas det en?

Analys:
Sind es nicht beklaglicht, daß viel-leicht nicht einmal allein sein Du-sche für Diebe gehaben.

Wo ist diesen Welt zu gekom-men? Man können niemand vertrauen, daß es geverkt... Ich habe jetzt meinen Dusche mit hangeschloß verschloßen!

Auf widerschön wünschen ihren A. Schicklgrüber

”Kor är inte alls snälla, de är egois-tiska och vill bara ha hö...” Olle Ljungström

Kära Hjärtanes!

Kära Kära Hjärtanes.

Jag har ett stort problem. Jag lider av stor beslutsångest. Jag vet aldrig vad jag ska välja. Jag har så svårt för att bestämma mig i alla frågor. Inte ens om jag står inför bara ett alterna-tiv kan jag bestämma mig för vad jag vill. Snälla, hjälp mig, vad ska jag göra?

Velpottan.

Kära Velpottan! Det finns ett antal alternativa tillväga-gångssätt och behandlingar för människor i din situa-tion. Du kan välja att gå till en vanlig doktor eller till en psykolog, eller så kan du låta bli att göra något alls. Om du inte finner något av de föregående alternati-ven särskilt lockande föreslår jag att du antingen går med i en samtalsgrupp eller inhandlar någon bra bok i ämnet. Det finns ett antal bra alternativ av ett antal olika författare, både svenska och utländska att välja på, allt efter tycke och smak. Skulle du inte hitta något som passar på egen hand kan du alltid gå till en bok-handel eller till biblioteket för vägledning. Om du efter alla dessa råd inte har kommit någonvart får du höra av dig igen för fler goda råd!
Trevlig Sommar!

Kära Hjärtanes!

Giclée Fine Art Print enligt äkta Digigraphie ger fotografer, konstnärer, gallerier och museer helt nya möjligheter

Digital Design Österlen är ett Certified Digigraphie® Lab och ger dig möjlighet att reproducera dina foto-grafer och konstverk i num-rerad upplaga. Digigraphie ger högsta möjliga kvalitet på digital konstreproduktion med en arkivbeständighet på 60 - 200 år.

Digital Design Österlen
digitaldesignosterlen.se

erland lundin
070 - 300 41 97
när passionen tar över

Per Helsas Gård Ystad

ERIK MÖLLER
ARKITEKT SAR / MSA

OM TILL OCH NYBYGGNADER

ERIK MÖLLER ARKITEKTER AB
Svinaberga 6:6 Hvitlock Kivik
Östermalmsgatan 2 Stockholm
www.erikmoller.se
info@erikmoller.se
+4673 3498339

Filmvandring

Vill ni veta mer om hur det gick till när Tomelilla förvandlades till Skånes Hollywood? Följ med på en guidad filmvandring i Hasse&Tages Tomelilla.
Från den 6 juli och därefter hela juli månad tisdagar och torsdagar kl.14
Kostnad: 70:-

Ab Svenska Ord-rundan

Nu har ni möjlighet att besöka inspelningsplatserna ute i landskapet. Under sommaren kör vi bussturer följande datum;
7/7, 14/7, 21/7, 28/8.
Samling vid museet 9:45, åter Tomelilla ca. 13.
Kostnad: 199:-/person inkl. bussfika
(Barn t.o.m. 15 år gratis i vuxens sällskap)
OBS! Förbokas 0417-181 10

Världens Minsta Filmuseum

Världens Största Hasse&Tage-Museum

www.tomelilla.se
0417-181 10 el.0709-958110

TOMELILLA KONSTHALL

12 juni - 8 augusti
2010

EVA LANGE

vitt och svart ljus

Centralgatan 13, Tomelilla, 0417-181 16
Öppettider: tis-fre 10-17, lör-sön 11-16
www.tomelilla.se

Välkomna till Modebuset på Österlen! – Här får Ni alltid kvalitet, urval och personlig service!

MEYER **WINTER** **Quime** **almia**
dahlin **Stenlind** **ESPRIT** **gelco**
OSCAR JACOBSON **DIGEL** **Sister**
Oscar **ELSON** **voglia**
Melka **OLÉ** **womenswear**
TURO TAILOR **SAIL RACING** **GR DESIGN**
JACQUES **PART TWO** **LAPIDS**
Matinique **Lee**
EDITION **kello** **Prêt à Porter**
DIESEL **Ted Nicol** **Mac Scott**
Karelia **InWear**
PEAK PERFORMANCE **SIGNATURE**
Junge **MERRYTIME**
Boomerang **ECKERLUNDS**
— i Tomelilla —
 Öppet: vard 9-18, lörd 9-13. Tel 0417-103 21

VISIONSBYRÅN PRESENTERAR:

VISIONSBYRÅN ONLINE

FÖR SMARTARE EKONOMIFUNKTIONER

Med Visionsbyrå Online sköter du enkelt ditt företags ekonomi på nätet, med marknadens senaste systemlösningar samlade på ett ställe. Välkommen till Visionsbyrå Online!

Kontakta oss i Ystad!
Tel 0411-297 20
pwc.com/se/visionsbyran

Öhrlings

PRICEWATERHOUSECOOPERS

6-8 Aug 2010
artistic direction:
Jan Lundgren

Ystad
Sweden
Jazz Festival

www.ystadjazz.se | info@ystadjazz.se

C'EST SI COOL!

Ett nytt fruktigt öl med inslag av ljust bröd, aprikos, honung, citrus och örter

Finns i samtliga butiker
33 cl burk 5,9% | pris 12,90 kr | art.nr 1387

läs om legenden på www.rowiwines.se

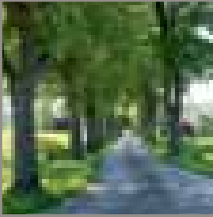
Att börja dricka i tidig ålder ökar risken för alkoholproblem.

LÄTT OCH LÄTTSAMT

God design erbjuder möjligheter. Låter dig göra det du önskar. Som Purus Line. Sätt en vacker golvbrunn där du vill. Lätt och ledigt. Utan bekymmer. Nästan låtsamt. www.purusline.se

PURUS
– Lite roligare i badrummet

Trädgårdscafé årets nyhet! Öppet alla dagar kl 11–20
Vi serverar **SMÖRREBRÖD** och våra goda bakverk.
Vid dåligt väder nyttjar vi **vår vackra festsal**.

Matsal/Restaurang
Sommarkvällar att njutas i kvällssolen!
Öppet onsdag–lördag kl 18–22 med start den 1 juli

BANDOL-kvällar, besök av Agnès Henry från Tour du Bon 7–8 juli

RESTAURANG • FESTSAL • CATERING

0414-714 44 www.alle.se
Allé, Svinaberga, 3 km söder om Kivik. Skyltat från väg 9 Kivik-Simrishamn

Small people

Text av Luigi Bellan
Annonns för Smedstorp kök

Vi är några stycken. Ändå räknas vi sällan. Normen inom kultur- och samhällsliv är storstaden. Där finns utbudet. Där är allting stort och stiltig. Där finns kvalitén.

Eller inte.

Att driva ett köksföretag på en liten ort som Smedstorp, är att bära ett ansvar. Ett ansvar som fortsätter långt efter att jag lämnar fabrikslokalerna. Ett ansvar för mina medarbetare, mina kunder och min omgivning.

Small people, så avslöjande uttryckte sig Carl-Henric Svanberg. En man som trivs i storstaden och på huvudkontoret.

Jag kan namnen på alla som jobbar i mitt företag. Vi bärs av ett engagemang och en identitet. Mina medarbetare vet hur mycket jag uppskattar deras insatser. Tillsammans tillverkar vi kök som i varje genomtänkt detalj utgår från material, kvalitet och service.

Det blir gärna så, när vi vet att de kök vi tillverkar ska levereras till grannen längre ner på gatan. Vi träffas i affären och hälsar på varandra. Hans kök ska hålla i många, många år. Då gäller det att ta ansvar och leverera kvalitet.

Ett litet företag lyssnar på sina kunder. Vi utgår från de behov och de önskemål våra kunder har. Att lyssna är att öppna sig och vara lyhörd.

Kanske försvinner lyssnandet i miljöer där vinst och status blir viktigare än människor och behov?

Vi tar ansvar för vår natur. De öppna fälten, äppelodlingarna, havet och näktergalen. Naturen vill vi fortsätta att njuta av i generationer. Därför ser vi till att vår tillverkning bedrivs miljömedvetet. Vi tar ansvar.

Är du intresserad av att se våra kvalitetskök? Kom in på en kopp kaffe.

www.smedstorp.com

Ditt nya digitala liv!

NYA MacBook Pro Snabbaste och mest kraftfulla någonsin!

Från **11.995:-**

NYA Ipod touch Underhållning på nästa nivå!

Från **1.995:-**

Kom in och se alla sköna Apple-produkter!

Baltzarsgatan 18 • Malmö • 040-617 13 00

HUSESYN INVIGNING

10 JULI KL. 21-24

Kom och gå husesyn med levande berättelser, broderiverkstad, visningar, musik och "nattmad".
15, 20, 27, 29 juli och 5 augusti kl. 19-20.30. Följ med på en levande stadsvandring och träffa stadens invånare från förr. I samarbete med Österlen Berättar.

Café au FILM

Njut en café au film och lyssna på dikter och historier på österlenska i vårt lilla café hela sommaren.

ÖPPETTIDER:

Måndag-fredag 11-17, lördag 10-14

ENTRÉ:

35 kr, kampanjpris
20 kr/pers. vid köp av katalog.

Storgatan 24, 272 31 Simrishamn
Tel: 0414-81 96 70, 72

www.simrishamn.se/museum

Visning
varje vardag
kl. 14 under
perioden
12.7-6.8

Lokalt fångad fisk.
Färsk eller rökt i eget
rökeri. Våra egna

berömda sillinlägg-
ningar. Även skaldjur
och annan fisk av
högsta kvalitet.

Öppet alla dagar
mellan 10 och 18.

Ola Fiskare

kiviks hamnplan
www.kiviksalochlax.se 0414-70 700

Vågkraft från Österlen!

Rapsfälten böljar som gula vågor på Österlen under sommaren. Raps är en oljeväxt som bland annat används som miljövänligt alternativ till fossila bränslen men även som matlagingsolja. Restprodukten används bl a som foder till våra djur.
Det finns mycket kraft i rapsväxten och den är typisk för Österlen. Precis som Österlens Kraft.

ÖSTERLENS KRAFT
DEN LOKALA KRAFTEN

www.osterlenskraft.se 0414 - 285 60

SOMMARÖPPET I BUTIKEN

TISDAG - FREDAG 10.00 - 17.00, LÖRDAG 10.00 - 14.00

MALMÖVÄGEN 16 - 18 / TEL 0414-53000 / WWW.GARSNAS.SE

VÄLKOMMEN!

Gärnsnäs

SINCE 1893

Sommar på Marint centrum

Det händer mycket på Marint centrum och i hamnen i Simrishamn i sommar. Familjeteater, utställningar, hamngille, Sillens dag – välj och vraka och ha en skön sommar!

UTSTÄLLNINGAR I SKEPPET | 28 juni–8 augusti

I Skeppet visar vi utställningen *Plankton – en svävande undervattensvärld*. Plankton har en oerhört stor betydelse, de är grunden till allt annat liv i havet då de är föda åt många djur. Växtplankton ger oss också syre, nästan hälften av allt syre du andas

kommer från havet. Ordet ”plankton” kommer från grekiskan och betyder ”svävande”, vilket gett namnet till utställningen. De är otroligt vackra och påminner om snöflingor i former

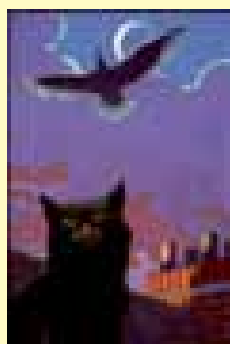
och mönster. Oftast är de mikroskopiskt små men det finns plankton som kan väga upp till 3 ton! Med hjälp av vackra bilder och spännande information hoppas vi utställningen ska fascinera och väcka förundran hos dig.

I Skeppet berättar vi om IVL:s forskningsprojekt i vår kommun, både det stora syresättningsprojektet till havs och försöken med dikesfilter i Tommarpsån.

Vi visar också hur bygget av Marint centrum framskrider och hur det kommer att se ut i höst. Öppet måndag–fredag kl. 10–18 (även lördag–söndag 7–8 augusti).

KATTEN & MÅSEN | 27 juni–25 juli Sommar-teater på Marint centrum. Katten Zorba lovar i ett trängt läge en döende mås att ta hand om hennes ägg, se till att det kläcks och lära hennes unge att flyga.

Katten & måsen är en pjäs om kärleken mellan en katt och en måsunge, om de vedermödor Zorba genomgår för att uppfylla sitt löfte och den påhittighet alla kvarterets katter uppådar för klara av den till synes omöjliga uppgiften. Katten & måsen är en familjeföreställning från fem år.

Speldagar: sommarpremiär söndag 27 juni kl. 16, sedan 1 juli kl. 18.30, 3–4 juli kl. 16 och 18.30, sedan föreställningar kl. 16 och 18.30, ons–sön vecka 27–29.

Biljetter: Ticnet eller Simrishamns bokvaruhus samt två timmar före föreställning på Skeppet.

Biljettpriser: vuxen/barn 120 kr/st. Familjerabatt (högst fem personer/hushåll) 360 kr (med Lustkortet 280 kr).

BRIGGEN TRE KRONOR | 7–10 augusti Vi får fint besök i hamnen när Briggen Tre Kronor lägger till under en långhelg i augusti. Öppet skepp, möjlighet att följa med på seglingar m.m. Klara Marie kommer också! I samband med Briggens besök gästar Sea-U Vattenverkstad Simrishamn. Följ med på en upptäcktsfärd till det spännande livet under ytan!

Läs mer på simrishamn.se/marint-centrum och www.briggentrekronor.se

DET HÄNDER MER I HAMNEN: Österlens hamngille 8–10 juli. Möt barnartister och några av landets bästa dansband på ett gammaldags hamngille. Öppet kl. 13–01 varje dag.

SILLENS DAG | 28 augusti Vad vore Simrishamn utan sillen? På Sillens dag står sillen i centrum! Visning av fiskefartyg, rökeriet, uppträdanden, tävlingar och så sill förstås! Sill i mängder och i alla sorts varianter på stadens restauranger. Det är mysigt att stro-sa omkring på hamnplan bland marknadsstånden, här finns både konsthantverk och mer matnyttiga saker. Öppet kl. 10–15.30. Läs mer på simrishamn.se

Bornholm runt 17 juli. Kölbåtsseglingar och havskappsegling. Och i höst inviger vi Marint centrum och firar hamnens 100 år!